

Миодраг Ђукић

ВИЛА
МЕТАМОРФОЗА

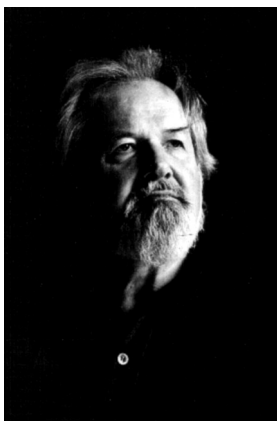
психоделични драмски есеј

“Једно питање ме чуди:
да ли сам ја луд, или
су то сви остали?”

Алберт Ајнштајн

Психоделични драмски есеј није за оне који су склони психичким поремећајима и менталним дигресијама, као и за деликатне рефлексивно-софистициране духове који верују у дубиозну идеју да је мисао најдостојанственији облик људске егзистенције.

Аутор

МИОДРАГ ЂУКИЋ, драмски писац, рођен је 1938. у Прокупљу. Дипломирао је драматургију на Академији за позориште, филм, радио и телевизију у Београду.

Аутор је драмских дела: *Сиринџа код Цакера*, изведено у Академском позоришту “Бранко Крсмановић”, 1968. у Београду; *Поштраживање у мотелу* – драма награђена на конкурс Народног позоришта из Београда, где је премијерно изведена 1971. године. Иста драма под називом *Крчмарева смрт* изведена је у Народном позоришту у Лесковцу 1972; *Александар* – премијерно изведена 1974. у Југословенском драмском позоришту у Београду; *Кисеоник* – драма изведена у Народном позоришту у Зрењанину; и Нишу. *Крџичњак* – драма изведена у Народном позоришту у Београду, *Башићаник* – драма штампана у часопису *Театрон* 109; *Свећаник* – драма штампана у 23. књизи едиције “Савремена српска драма”; *Млин* – драма штампана у 27. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Пајаџај* – драма штампана у 29. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Сомнабули* – драма штампана у 30. књизи едиције “Савремена српска драма” и *Уговор* – драма штампана у 31. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Лабудово језеро* – драма штампана у 32. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Чудан сирџ* – драма штампана у 35. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Фараон и лав* – драма штампана у 36. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Сиринџа код Цакера* – драма штампана у 39. књизи едиције “Савремена српска драма”.

Изведене радио-драме: *Чудан сирџ* – Радио Београд; *Метална кућлица која се коцка* – Радио Београд; *Наследници* – Радио Београд; *Др Келава* – Радио Београд и Радио Варшава; *Провер* – Радио Београд; *Гогољ* – Радио Београд; *Раде Драинац* – Радио Београд.

Миодраг ЂУКИЋ

ВИЛА МЕТАМОРФОЗА
психоделични драмски есеј

ЛИЦА:

ЛЕОНАРДО ЛИЛЕР, професор неуропсихијатрије и
управник клинике “Вила Метаморфоза”

МИНИ ЛИЛЕР, клинички психолог и његова супруга

ЛАНА ЛИЛЕР, њихова кћи психијатријски стажиста

НЕСТОР ПИНОКИО, професоров асистент

Пацијенти, студенти...

Догађа се на Дедињу у вили претвореној у приватну
психијатријску клинику.

 ПРВИ ЧИН

Кабинет̄ доктор̄а Нес̄тор̄а, звано̄ Пинокио у психијатријској клиници Мешаморфо́за доктор̄а Леонарда Лилера.

Унутра је, почев од зидова, пода и плафона, све бело, изузев кауча и фошеља у јарко црвеној боји. Око̀ло висе урођенички лукови, шоболци и маске крвожедних примитивних богова. Чудесна пројекција разнобојне свећлосћи и покрећних сенки чудовишта које се ваљају по ентеријеру доприносе осећању несвојкојства и издубљеносћи у дивљој илузији цунгле, уколико пре што са свих страна допиру рески звуци шам-тама, крици умирућих и бесни урлици звери које насрћу и раскидају живи плен.

Доктор Нестор седи за својим белим столом у радној столици шапацираној у црвено. С друге стране стола у фошељи је клинички психолог и лејошница Мини Лилер, са дамским шеширом у веома елегантној и секси шобалести.

Он је обучен у црно одело, као мађионичар, са лејшир машином и лакованим цицелама, у, као крв, црвеној кошуљи испод бесире-корног смокинга.

Мини је нервозна и пуши. Обоје подуже ћуше.

МИНИ: Молим вас, докторе, искључите ову скаламерију. Не знам шта ће вам те наказне сенке и крици, али ја се бојим да нећу моћи да вам изнесем случај због којег сам дошла.

НЕСТОР: То је због тога што вас стежу жакет и прслуче, бар два броја мање. Скините се, раскопчајте, опружите се на каучу и онда мирно реците о чему се ради. Шта је у питању и ко вас прогони.

МИНИ: Зар нису довољне наше личне сенке, оне које нам сопствени мозак непрекидно емитује; тај страشان судар унутрашњег и спољњег света од којег вам стално зуји у ушима и не можете да се смирите јер нисте у стању да у својој свести раздвојите стварну од имагинарне опасности. И има ли ту неке разлике?

НЕСТОР: Уосталом, ова моја скаламерија, како ви кажете, служи пацијентима да из свог опседнутог стања, из мрака душе своје и фиктивног света уђу у реалан, који није мање страشان, али је зато лековит. Наставите, Мини, да видимо шта вас то мучи.

МИНИ: Али овде није реч о мени.

- НЕСТОР: Наравно да није. “Пакао су други”, каже Сартр. Па ипак, очигледно је да се у вас уселио кошмарни садржај који негде морате да избаците. Слушајте Божју реч, па макар и апокрифну: “Ако избаците из себе оно што је у вама, то што сте из себе избацили, спашће вас. Ако не избаците из себе оно што је у вама, то што из себе нисте избацили, уништиће вас.”
- МИНИ: Ја знам страшне последице необуздане маште, али не знам да њен продукт може да убије.
- НЕСТОР: Не брините, на правом сте месту. Зато се опустите, отворите ум свој, и, као што рече свети Тома, апостол неверни, бљуните незваног госта. Не устручавајте се. Ја сам на гадости научио.
(Пријисне дуџме на ѿасѿѿѿиури. Крици се уѿишѿѿају, свеѿлосѿѿ ѿосѿѿѿѿе ѿеѿеѿѿ, као снеѿ у ѿредвечерје. Несѿѿор узима маску кловна са сѿѿола и сѿѿавља је на лице. Мини ѿали нову циѿарѿѿу)
- МИНИ: Он, докторе, тоне све дубље у своју плаву гаму.
- НЕСТОР: Сваки геније воли да рони по опасним дубинама свог духовног океана. Тамо проналази другу флору и фауну, необична чудовишта која облапорно гутају незване госте. Шта ако је професор прогутан од неке немани и сад се копрца у њеним желудачним соковима? Можда га не треба осуђивати, можда му треба помоћи да се ослободи тих неизмерних дубина и поново исплива међу нас.
- МИНИ: Али, његов мозак се распада на неповезане слике и агресивно насрће на сав наш простор. Из дана у дан све више постајемо његове жртве. Наша ћерка га презире, а мене мрзи.
- НЕСТОР: Па шта?! Многе породице су данас у кризи.
- МИНИ: Мој живот је постао несносан. Нећу ваљда допустити да ме овде, на сред Дедиња, у мојој сопственој вили рођено дете свакодневно подмукло трује.
- НЕСТОР: То је, Мини, опасан план за нас обоје.
- МИНИ: А он, мој муж, мој Лоња, кад год падне у депресију и ирационалан гнев, витла својим хируршким скалпелом и јури по ходницима да ме закоље.
Док она... она се хистерично кикоће и навија против мене:

(Мења ѓлас, имитира ћерку)

“Сакрила се иза завесе, татице. Мамица је побегла на таван и крије се у сенци димњака. Ено је горе, ухватите вештицу, не дајте да вам са крова одлети. Завршите то већ једном међу собом. Ви или она, татице, живот са вама је постао неиздржив... Склањајте ми се испред очију, сама ћу се обесити, не могу више да вас гледам, а камоли слушам. Хи... хи... хи...”

(Враћа свој ѓлас)

Трчи за мном заједно са њим и открива моја скровишта. Једном ће ме њих двоје пронаћи, и то ће бити крај. Они су, докторе, луди!

НЕСТОР: Ах, ко је данас нормалан, Мини? Мржња и нетрпељивост нису лудило већ израз потиснутог страха и несигурности. Не можемо ваљда тек тако нашег професора и шефа клинике да стрпамо у лудницу. Не, Мини. Ми немамо тај легитимитет, он је једини овлашћен да води “Метаморфозу”.

МИНИ: Вила је моја! Ја сам му дала овлашћења.

НЕСТОР: Па доктор Леонардо Лилер чини чуда, као Исус у земљи Гадаринској истерује зле силе из наших пацијената и шаље у море где се неповратно даве.

МИНИ: Рекли сте да ме волите. Да вам се свиђам.

НЕСТОР: Живот бих дао само за једно вече проведено са вама у ноћном ресторану са Циганима.

МИНИ: *(Презриво)*
Ви сте кукавица.

НЕСТОР: О, не, ја сам његов асистент и... у неку руку... пацијент зависан од његове терапије. Ви не знате, Мини, како је то морбидно кад не знате ко сте: мађионичар или хирург...

МИНИ: Па то је бар јасно. Ви сте клоун – пацијент, ето шта сте ви. Пинокио.

НЕСТОР: Моја гардероба је препуна различитих костима у које се непрекидно пресвлачим. Не могу више без његове помоћи да изаберем одговарајући маску из огромне колекције могућности, да пратим себе. Крај вас сам мушкарац, а крај њега жена. Ваш супруг и наш шеф, доктор Леонардо Лилер је једина константа мог личног интегритета. Без њега остајем без воље и постајем зомби.

- МИНИ: Али, он је луд, докторе, и ви то боље од мене знате.
- НЕСТОР: И врло опасан демон који поседује огромну менталну моћ. Довољно је да само нешто наслути да му било шта петљамо иза леђа и са нама ће заувек бити свршено. Претвориће нас у жабе, у пацове, бубашвабе, погазиће и размазаће нам свест на сопственим ђоновима.
Он заиста, Мини, као неки средњевековни чаробњак има чудесну способност да преображава људе и њихове психе у биљке и животиње. Погледајте само колико наших пацијената вегетира, без способности комуникације са собом, или још мање, спољним светом. То су све људи који су му се замерили, који су несмотрено дозволили да их он сврста у његове непријатеље.

Чује се резак звук тјрубe од харџије. На сцену улази болничар са маском и у шареном оделу кловна; на сценолици са џочковима увози џацијениа који на лицу има маску џејла. Они сјану на сред себе, џацијениј се извије и кукуриче из свеж џласа. Затиш обоје одлазе уз џрешијећу, ваишарску музику.

- МИНИ: Ал' овде време брзо пролази. Зар је већ зора?
- НЕСТОР: Не. Овај је пожурио за лонац.
- МИНИ: Моја мама је била тек новорођена беба, а ја сам све то видела, њену неизмерну патњу доласка на овај свет, страшно искуство, ужас у тој малој глави, у њеним чврсто стиснутим очима од бола компресије, како јој ваздух раскида плућа на комадиће, и сигурно је да би се родила мртва, да јој ја нисам била суђена. Светлост ми бије у очи, заслепљује ме.
(Несјор џромени свејлосиј у џојлу окер, затиш скине смокинџ. Раскошна црвена кошуља залейриша око њеџа. Са лица скине маску кловна и сјави сребрну маску заводника)
А онда се све то поновило са мном. Једино што ми је остало у таме место одакле сам полазила, немам ама баш никакву идеју о њему и зашто баш ја, ко је, мислим, мене одабрао, одакле му смелост да се определи баш за мене и то без икаквог знака или наговештаја, а камоли питања за допуштење. Знам само да ми се простор на који сам доспела нимало није допао, зато што ме је притискала светлост која

ништа није откривала до себе саму. И неки ветар који непрестано хучи у мојој глави и ствара ми приказе које имају тенденцију да се друже са мном.

То није у реду, мислим, толика наметљивост и скандалозне идеје које ми у мраку добацују. Можда се ви питате како то светлост и мрак истовремено, питам се и ја, али немам одговора, све око мене ћути, чак и онај који сноси директну одговорност за моју патњу.

Је ли то живот, докторе, или нека бастардна какофонија на коју смо осуђени, чистилиште које нам је унапред одређено, и у чијем интересу?

У мом свакако не!

Т јесте, ако постоји ишта сигурно, то је чињеница да нико од нас није питан да ли жели да дође на овај свет, као што нас нико не пита желимо ли да одемо из њега, па ипак, сви одлазимо иако нико не зна ни куда, ни зашто. И који нам је то враг дао способност да можемо да схватимо и повежемо сијасет чињеница, а да једино не можемо да приђемо нашем основном интересу:

“Шта смо ми, куда идемо и одакле долазимо?”

Вероватно одговор на то питање и не постоји, као што нико не зна зашто срећна мајка новорођене девојчице скаче у бунар, као што је то моја мајка урадила одмах по мом доласку на свет. Зашто није и мене понела да се заједно вратимо у ту светлост која ништа не открива, у тај дубок мрак у бунару времена које се криви и избегава сваку одговорност.

НЕСТОР: И ви од мене очекујете одговор на сва та ваша питања?

МИНИ: О, па ја нисам толико наивна, нити верујем да као хипнотизер и мађионичар можете бити мој гуру, духовни вођа, пошто ви једва да нешто знате о земаљској души, а о неухватљивом духу, ама баш ништа. Јер он постоји само у нашој уобразиљи а ваше подручје јесте реалност која нам исто тако измиче. Уосталом, нисам ја овде због душе, већ због његове, Леонардове. Мога мужа прогоне питања сасвим друге врсте, због чега мислим да је луд.

НЕСТОР: Како, како?! Не постоји лудило, драга моја, већ само несхваћена сензибилност, претерана осетљивост на нешто што други, опседнути собом, и не примећују.

- МИНИ: Вама је то нормално ако је неко обузет питањем како то да и свиња и ми једемо исту храну која се код нас претвара у нас, а у свињском случају у полутке и вешалице. И каква је у ствари разлика између свиње и човека кад им је генетска структура толико слична? Да ли и човек и свиња имају исте менталне слике у глави кад их кољу? А кад горе, месо цврчи на исти начин и има онај исти слаткасто - киселкасти воњ, било да је свиња на ражњу, или човек у крематоријуму. Једино што се свиња скида раније са ватре, а човек се препушта пепелу не би ли се доказала Божја теза да смо сви ми из пепела и да се њему враћамо. И како се регенерише биће које васкрсава, као наш хришћански Бог? Просто не могу да верујем да он има неког удела у читавој овој свињарији.
- НЕСТОР: Очигледно је, драга Мини, да сте ви пуни предрасуда о нама лекарима и о невероватним думетима савремене медицине у лечењу човекове дубиозе која га интелектуално, ментално и физички деградира. Можда ви мислите да ми не знамо ништа о природи људског бола, али само ваше присуство је доказ да није тако.
- МИНИ: Он сваке вечери пред спавање дуго оштри свој скалпел као да намерава да га зарије у мој врат, чим затворим очи. Ја ноћима од страха не спавам, иако сам омамљена Ланиним дрогама које ми сипа у чај.
- НЕСТОР: Видите. Ви имате конкретан проблем, макар како он деловао отуђено, и нисте отишли код попа у цркву да вас повеже са Богом, него сте дошли мени у ординацију да вас реинтегришем са вама. Да опет будете цели и спокојни...
- МИНИ: Уосталом, ја овде радим као клинички психолог, али судећи по вама, мени ништа друго не преостаје него молитва.
- НЕСТОР: ... добро, не ви, него ваш супруг, јер ви сте, како мислите, здрави и недодирљиви у вашем хиперактивном егу, и мислите да имате творачки проблем, божанску болест отуђења а у ствари је у питању само ваша незадовољена сексуалност. Јер Леонардо очигледно не постоји више ни за себе, а камоли за вас. Али ми имамо методе и начин за излечење и како да

га поново заронимо у тај ваш бунар уколико се у међувремену и сами не снађете.
Зато ме пажљиво слушајте!

МИНИ: Да ли тачно да ме он vara са вама?

НЕСТОР: Како прво треба да престанете да сумњате у своју женску привлачност, јер ви сте, што се каже “риба first class” и немате никаквог разлога да чезнете за аниhilацијом. Ја, на пример, не познајем ни једну даму, укључујући и себе, која не би скочила заједно са вама у тај мрак и светлост истовремено. Само што ја не смем, мени забрањује кодекс свако недозвољено задовољство, али ви сте слободни, Мини, слободно зароните у свет живог, пулсирајућег меса и изроните из њега сва у зноју и сперми, чему тежи наша примордијална женска природа. Пошто ја лично не могу да решим ваш проблем, могу да вас непосредно упутим на флексибилност чињеница:
“Ја сам и мушкарац!”

Зато престаните да снатрите, већ почните да живите, можда тај живот и нема неку узвишеност и чистоту, али има моћ метаморфозе. Његова прљавост поседује сласт и изнад свега, једини смисао. Зароните у блато свакодневне праксе и из њега ћете изронити очишћени од греха уздржавања и отпадништва, озарени срећом као што то доживљају и свиње не мислећи уопште о ножу који их чека. Срећом, колегице, вас не чека оштар, челични нож вашег супруга, већ туп и чврст уд на који можете слободно да се ослоните.

МИНИ: Правићу се да ово нисам чула.

НЕСТОР: Боље, не! Узалуд игноришете своју неумитну природу и још неизбежнију везаност за њу, јер ко год да вас је створио и послао у тај живот који ви називате брлогом, учинио је то у несвесном стању вођен импулсом који ни сам не разуме. Иако је Бог свемогућ, он није свезналица. Бити творац нечега не значи имати јасну слику о последицама тога чина, јер сваки обрис било које целине стално измиче и непрестано мутира у неочекиване, изненађујуће варијабиле које чак ни његов ум не може да предвиди. А камоли наш, а камоли ви који своје јасне потребе замућујете у

сопственој свести оптужујући Творца за свој лични кукавичлук и комплекс неостварености. Ја мислим да ви, пре свих, свога супруга и осталих, Бога, на пример, треба да пријавите себе за сеансу код мене, јер ви, Мини, своју скученост доживљавате као разуђеност, своју поробљеност као слободу и право.

МИНИ: Зар зато што ми је ум отворен према радозналости и жељи за истином?

НЕСТОР: Шта је истина? Питао је Понтије Пилат вашег Бога пре него што га је претукао, поломио кости и приковао га гвозденим ексерима за даске које вечност значе. Је ли конкретна, страшна смрт на крсту истина или тлапња ојађених просјака о васкрсењу вође кога су издали?

Васкрс у пракси постоји, да, али да би неко могао да се врати мора прво да оде. Зашто, међутим, одлазити, ако се већ враћамо чему бол ако га тешко подносимо, питања су оболеле душе која чезне за престанком бола, који није ништа друго до опомена, да смо кренули недопуштеним путем и да наш живот може да се одржи само у пажљиво одабраним и очуваним координатама.

МИНИ: Ох, како је тешко све то разумети и још теже прихватити. Како је снага релативна и за час из нас ишчили препуштајући нас осећају мртвила и потпуне умне и физичке непокретности.

Она клоне. Несџор скочи, одлази до креденца, узима кристјалну боцу и џочи коњак у одговарајућу чашу.

НЕСТОР: Зато постоји изврстан коњак, Мини, да вам врати веру у живот, да вас као сунце огреје и поново покрене дамаре крви у вашим жилама. Још нисте пробали мој “кув де резерве” који вас васкрсава као Свети Дух, као Исус Лазара из Витамије. Изволите, послужите се, али се прво раскопчајте. Кушајте моћ која у овој боци чека на мртве да докаже своју исцелитељску снагу.

(Она сркне мало из чашице. Он јој сџавља маску раскалашне и јако нашминкане жене на лице, зашћим је џидржава нежно и услужно)

А сад лезите на кауч. Скините жакет, ја ћу вам изути ципеле.

Она скида блејзер и несијурно се њремешиа на кауч. Несијор јој изува цијелице и сџавља маску на лице.

МИНИ: Моје тело је тако тешко и ја сам немоћна.

НЕСТОП: Шта је немоћ тела према моћи љубави? Како ухватити флуид кад нам се нуди страстан љубавни загрљај? И шта је издајнички ум према лепоти тела која боље него било шта друго сведочи о савршеним способностима Творца који је читав свет у сопственом самопрождирању лишио смисла. Зар мислите да би Он смислио празно да није предвидео пуно? И као што се коњак пије из чаше која је створена празна тако се и највеће животно задовољство пије из жене која своју испразност сувише често, уместо реалним мушкарцима, пуни сексуалном фантазијом чија је мимикрија нама неприступачна. И је ли гроб без леша гроб ил' обична рупа која чека на свој садржај? Зашто је, уосталом, све што је женско празно ако се није одмах предвидело да се испуни мушким? И није ли то мушко у инфериорном положају ако добровољно, из невољне страсти хрли у скучен простор да га собом и својом жртвованом слободом испуни? Напред – назад, пуно – празно је дијалектички процес који даје енергију постојању. Уосталом ја вам не предлажем ништа болесно, ништа ненормално што сама природа у својој пракси није верификовала.
(*Раскојчава је*)

МИНИ: Ко сте ви, господине? Молим вас да ме не дирате. Уосталом ви се налазите у мојој кући, ви сте непозвани улез, можда разбојник са улице, а мене нема ко да заштити. Сад видим и сама да ви нисте доктор; можда болесни ђаво, зли пацијент. Шта сте ми сипали у коњак? Оставите ме на миру. То је била његова идеја да од моје виле направи приватну психијатријску клинику, а сад кад пацијенти вршљају по њој, њега нигде нема. Где је он, мој муж? Сада се и ја сећам. Па ви сте његов љубавник и он ме вара са вама. Упомоћ! Упомоћ, Лано! Дођи кћери моја, знам да си љута на мене, опрости ми, дете и дођи, спаси мајку своју од љубавника оца својега.

НЕСТОП: Мини, шта вам је, смирите се, што се бојите љубави? Наравно да сам ја ваш лекар, муж вас је послао к мени зато што ме као флексибилног стручњака цени

и што ме као жену воли. Али, ја нисам жена и... гадим га се и чезнем једино за вама, али он... он је страшан кад је осујећен, звер која ме прождире и ја немам снаге да му се одупрем. Разумем зашто га се и ви бојите, али страх није добар сапутник у животу. Шта ако је он мој лекар, а ја ваш, зар не видите да је цео свет умно поремећен, јер све је илузија, драга Мини, онако је како нам се чини.

(Мења маске на лицу)

Сад сам Наполеон, а сад пас, звер која урла и скаче на сваки садржај да испуни своју празнину, ништа није заковано, поготову наше сексуалне предрасуде које су најподложније променама, сада сте ви мој пацијент и мој медијум, а ја ваш татор и путоказ у преображај. Зато се метаморфози препустите. Све вам је дозвољено, да урлате, да скичите и кукуричете, секс је магија, а ја мађионичар, разбијам кавезе и отварам пут у слободу, откључавам браве и уклањам зидове, куће и градове, моћ моја је неописива, а ви од секса правите себи затвор, сами му подижете забране, на све стране само табуи које треба немилосрдно рушити јер живот је сан који нам ослобађа дух и телу даје сатисфакцију за којом оно жуди.

Зато напред у авантуру живота, драга моја Мини! Зар то што сам ја љубавница вашег супруга мене дисквалификује као љубавника његове жене? Напуштајте кавез, скидајте окове, веш који вас стеже, да пољубим ожиљке од тесног ластиша, јер нама ништа није недоступно, ништа забрањено. Бог нам је дао светлост да побегнемо од мрака у коме се дешавају страхоте, судар светова и пропаст цивилизација, рика душа наших и смрт, смрт, Мини, свуда само смрт изузев љубави коју нам је подарио да осветлимо вапај за собом и пре свега слободу да будемо спонтани кад већ ионако умиремо као улични пси.

Одбацујете ме и шутирате баш као шугаво псето, уосталом, можда ја то и јесам, пас, него шта.

Зато и лајем на звезде, на своју несрећну судбину
(Лаје)

лајем јер ме ништа не спречава да се огласим самом себи и свима који су у стању да ме примете и као пса прихвате.

(Оћет лаје)

А?! Шта кажете на чист тенор, очишћен тон мога лавежа, што да не лајем ако сам и доктор и пацијент у љубавница и љубавник. Чујете да у њему нема примеса зверске прошлости, не завијам као вук, мада бих и то могао, ништа ме не спречава.

Завија. На сцену уида Леонардо Лилер у белом докторском манџилу.

ЛЕОНАРДО: Мини, Мини... знаш колико је алкохол за њега опасан, да га потпуно измени и да може да га уништи, а ти са њим пијеш коњак.
(Прилази, узима флашу коњака и закључава је у креденцу)

МИНИ: Али ја више не знам ко је он и шта хоће од мене. Мислила сам да је он доктор Нестор, члан нашег конзилијума а он овде лаје као пас и завија као вук. Он је, Лоња, искористио твоје одсуство да ми сипа неку дрогу у пиће и покушао је да ме силује.

ЛЕОНАРДО: Тебе? Он?

МИНИ: Да, мене. Он!

ЛЕОНАРДО: Ко ти је ставио ту развратну маску за мртве пацијенте?

МИНИ: Он. Само да не би морао да гледа ужас у мојим очима.

НЕСТОР: То није тачно, професоре, ја сам од ње тражио само да се на каучу опусти, а њена уобразиља је све то искривила. Хтео сам да је хипнотишем и сазнам корене свих њених фрустрација.
Ја сам вам апсолутно веран, шефе. А шта све она предлаже, мени се кожа жежи од толике пакости.

ЛЕОНАРДО: Шта је то у нама, докторе, што нас до те мере деформише да и сами почнемо као змијурине да пузимо по влажним гранама и лијанама очекујући да нам неки неопрезни мајмун ускочи у ждрело? Је ли то лов који нас одржава или љубав што нас упропашћује и деградира?

МИНИ: Али, ја нисам крива, Лоња. Та дрога је у потпуности паралисала моју вољу, мој отпор.

НЕСТОР: Не мислите ваљда да ће професор пре поверовати мом пацијенту, него мени, коме је поверио ваше излечење?

- МИНИ: Ја сам још увек његова легитимна супруга.
- ЛЕОНАРДО: Мени је веома добро познато каква је она патолошка лажљивица. Одавно је Мини овај реални свет заменила за свој имагинарни. То је поводљив простор који се угиба и мења у свести у невероватним преображајима. Пацијент доживљава себе час као бубашвабу, а час као турског султана и све око себе осуђује на смрт стављајући им голе вратове под оштре јатагане.
- МИНИ: Или лаје као пас и завија као вук.
- НЕСТОР: Па тај коњак сам пио и ја.
- МИНИ: Он, Лоња, поваљује своје пацијенте уз помоћ те дроге.
- ЛЕОНАРДО: Мини, Мини... ја знам да ме ти не волиш, добро, можда чак и мрзиш, али то није разлог да доктора Нестора увлачиш у порок и интриге. Зар је то у реду, Мини, да ме оговараш где стигнеш и лажеш како сам ти на превару отео вилу и још ме описујеш као манијака док заводиш моје колеге чија их глупост уверава да су они ловци у овој дивљој џунгли кроз чију се таму провлаче и светлост и сенке, крици и урлици атавистичке глади за крвљу, спермом и месом.
- НЕСТОР: Молим вас, професоре, да ми будете сведок. Да ли ваша супруга за мене може бити привлачна и да ли сам ја уопште склон женама?
- ЛЕОНАРДО: А какав је то саблажњујући предлог имала за вас, драги колега? Да у тајности са њом лочете коњак иако знате да вас алкохол претвара у форме луђе од наших пацијената, иако за час може да вас преобрази у звер или мрцину. Ја сам вас на време упозорио, ум јој је демонски, паметна је као Бог а зла и опасна као ђаво.
- МИНИ: Зашто, Лоња, тако говориш о мени? Веома добро знаш колико сам кротка и... несрећна. Не примећујеш ме као жену и пушташ да други развлаче твоје благо без икаквог осећања и осећаја, осим цинизма. Зар сам ја то својом оданошћу, својим лојалним и непоколебивим емоцијама заслужила? Нисам ли се удала за тебе из љубави, добро, родила сам ти кћер која је дубоко поремећена и зла, али је интелигентна, ни-

један њен злочин није бесмислен, јест, убијала је своје противнике у рату, али не из мржње већ из радозналости, њене вивисекције над заробљеницима унапредиле су нашу медицинску науку и допринеле, Лоња, невероватним видцима у њеној младој глави. Не смем ни да помислим какав монструм у њој расте, више сам склона да је видим као перспективног научника, генија, баш зато што је наша кћи у питању. А ти... ти си отишао на психијатрију због личних проблема, али ја сам била ментално здрава па ипак сам због тебе и ње постала клинички психолог и запослила се у клиници коју сам ти ја поклонила. И поред моје осетљивости на туђи бол, увлачио си ме у пакао својих пацијената све док и сама нисам постала ваша жртва. А онда си почео да ме голим скалпелом јуриш по кући тврдећи да сам свиња која само на нож мисли, да сам ти родила дивљу свињу испуњену мржњом према теби и да ће те она, под мојим утицајем и сопственим амбицијама једнога дана рашчерецити у својој лабораторији. Јер и она хоће да буде доктор и снује о томе да уместо тебе дође на чело виле Метаморфозе која јој по наследном праву припада више него теби.

ЛЕОНАРДО: Твојој рафинираној покварености нема краја. Ја сам уочио знаке твоје болести, истина, можда мало касно, али сам те одмах предао мом цењеном, мом драгом колеги, доктору Нестору да те хоспитализује и извлачи из твоје сексуалне покорности иако је и сам склон претеривањима и неумерености, а ти ми тако враћаш што ми га заводиш и увлачиш у порок можда баш зато што знаш колико ми је стало до његове чистоте и наших чистих емоција, јер ја га волим и није ме срамота да то јавно признам, иако сам с тобом још увек формално у браку. А ти... ти, Мини, ти га увлачиш у нашу терапијску џунглу пуну светлости и сенки, где уз рику предатора и крик черечене жртве ни пацијент ни доктор нису више у стању да одреде себи реално место у сопственом животима већ срљају у пропаст неприродног, недозвољеног искуства.

Зар Нестор заводник?

Овај јадни трансвестит који се у току дана пресвуче у десетине костима мењајући са њима не само соп-

ствени лик већ и у потпуности прилагођавајући свој идентитет посмртним маскама са изразом среће и задовољства на мртвим лицима.

НЕСТОР: Тако се ја успешно приближавам својим шизофреничарима, који само на тај начин стичу неограничено поверење у мене. Зар мислите, професоре, да сам ја заиста умно поремећен, иако сам ваш пацијент, али и асистент који чини све да се приближи својим болесницима.

Сваком Наполеону је потребна Жозефина, а Нерону лав за растрзање хришћана. Зато сам морао да свршим посебан курс из ономатопеје, да искрено и верно уселим у себе сваки облик живота, свако биће из наше проблематичне стварности и психоделичне прошлости.

Сви смо ми убице само што су нам жртве различите. Понекад толико сићушне и безначајне да их у својој надмености не опажамо. Знате ли ви како урла амеба кад је изненада нагазите, сва се изобличи од патње, али ми, обузети собом немамо слуха за околину и не чујемо како наше присуство притиска космос и како све грца од бола.

(Имиџира амебу)

Уосталом, ко може да подржи свој имагинарни лик уколико непосредна околина не прати и не подржава његову болесну фантазију? Зар мислите да би Александар Македонски ступио у непосредан контакт са Барухом Спинозом, брусачем сочива из Холандије? Њему је потребан његов коњ Букефал, а ако већ мора да се сретне са филозофским опсервацијама онда једино прихвата свог учитеља Аристотела.

ЛЕОНАРДО: Па ипак, филозоф или коњ, то вам не смета да лочете мој коњак и крешете моју жену.

НЕСТОР: Али, професоре, зар ми је ви нисте поклонили?

МИНИ: Зар сам божићни пакетић који се може тек тако завезати и поклањати било коме? Вас двојица сте луди!

НЕСТОР: Али смо за разлику од оних који мисле да су нормални, бар склоњени у овом комфорном азилу који нам више пружа илузију да смо доктори, а мање пацијенти.

ЛЕОНАРДО: Наше звери нас чине ловцима, овај дивљи свет је само наш и изван домаћаја споредних институција. Овде полиција и војска никад не улазе, само њихове униформе шетају на телима изгубљених и напуштених.

МИНИ: Па будите ви амебе, доктори или богови, ја нисам ваш анђео, ни пацијент, зато напуштам ово подземно небо да слободно додирнем земљу и осетим како напољу трава цвета, како је ваздух пун инсеката и ласти које у предвечерје продорно пиште хранећи се њима, а кад падне мрак те исте мушице препуштају тишини и брзокрилим слепим мишевима. Само то стратиште јесте живот, а ви... ви сте болест и кошмар. *(Полази ка вратицама, хвата за кваку али не може да их отвори. Затим их дрмуса и вршиши)*
Пустите ме напоље! Ја сам још јутрос овде дошла на посао и моје радно време је истекло!

ЛЕОНАРДО: *(Благо)*

Али ти овде живиш, Мини. Ово је твоја кућа.

МИНИ: Идем напоље из ове луднице и дајем моментални отказ на место клиничког психолога.

ЛЕОНАРДО: Не разумем како неко може да да отказ на себе.

МИНИ: На тебе! На тебе, Лоња! У првој адвокатској канцеларији поднећу захтев за развод брака.

ЛЕОНАРДО: Зашто, Мини? Шта ће ти развод кад већ ионако имаш пуну слободу да радиш шта хоћеш, да живиш по свом избору у сопственој вили. Од самог почетка нашег брака ја нисам имао никаквих претензија на тебе. Сада, доктор Нестор и ја имамо само једну обавезу, да те психички опремимо и истерамо демоне из тебе; напољу је сувише опасно, старе ломаче још увек тињају а мирни пролазници и не слуте какво се зло крије у том љупком лику. Ми не смемо да ризикујемо тек тако јер не можемо да превазиђемо последице таквог занемаривања дужности. Наш волонтаризам би био неопростив а његове трагичне последице би нас све одвеле на робију.

МИНИ: Па ми смо већ на робији, Лоња. Сва су врата закључана а на прозорима су дебеле, гвоздене решетке. Живимо овде у клаустрофобичном троуглу као његова три угла а у средини се наше душе ваљају опхрване бесперспективношћу и страхом од сваког

наредног минута. Да видимо ко ће коме голим прстом да ископа око и засади га у саксији да се на овој топлој и влажној клими размноже очи све док не створе неразмрсиви колоплет вида из сваког угла, из сопственог мозга и кошмара пребогатог очима које пиље у нас, радознано, суво и грамзиво, испуњене мржњом и презиром.

Ко ће коме у сну да загура дугу и танку иглу кроз уво и да је дочека на другој страни као антену која халапљиво гута сваки звук произведен у свету, сваки вапај и крик несрећника и охоли кикот силника, ко ће коме у француском пољупцу да одгризе језик и напије се његове крви до тамног засићења у које и овако из дана у дан све дубље тонемо.

НЕСТОР: Ах, како сам ја наиван, драги професоре. А ја сам веровао да она чезне за љубављу, као напуштена и одбачена женка на врхунцу своје репродуктивне моћи.

ЛЕОНАРДО: Жена, драги мој, није само материца за репродукцију, већ савршена ратна машина која је створена за доминацију и конверзију сваке стварности у сопствени свет за који је у потпуности прилагођена. Можда ми тај свет не разумемо и не прихватамо али наша је судбина да живимо у њему. Кад кажемо “човек” чиме подразумевамо ову сложеност, творачку и разарачку способност људског ума, увек замишљамо мушкарца, међутим, истина је да је Бог њега створио од жениног ребра и празнећи себе од зла читаву своју демонску природу преселио у њу. Она је његов заступник на земљи, а ми смо само њена послушна деца која не схватају праву природу свога положаја.

Упамти драги Несторе, као што прави господар може да буде пријатељ слузи, само у случају да га овај беспоговорно и верно служи, тако и жена може да прихвати мушкарца једино као слугу. Онај ко то на време не схвати проведе цео свој живот у рату који није његов, у рату без могућности победе, у рату који се увек завршава његовим поразом.

Ђаво је реч женског а не мушког рода и зато је отпао од Бога кад га је овај терао да се поклати његовој крхкој творевини – мушкарцу. Она се њему никад не клања чак и кад је извесно да ће завршити као његова жртва јер он убијајући њу убија своју нерођену децу, своју будућност коју му једино она може да произведе.

Па Марија Магдалена је Христоса својом љубављу директно приковала за крст а онда га прогласила Богом да би могла у његово име да влада свим његовим потомцима. Свака женска суза садржи више моћи и енергије него целокупна животна радост било ког мушкарца, а кад на ломачи гори, њен врисак допире до самога Бога који у својој немоћи чупа себи косу и браду, јер зна да у том пламену неповратно нестаје и део њега.

Жена је разлог умањења његове слике и његовог присуства међу људима из године у годину. Јер Антихрист ће овладати светом онда када Бог у потпуности нестане и када жена дефинитивно седне на трон који је Отац наменио сину својему.

МИНИ:

(Полако и њрепшећи ѓрилази Леонарду)

А сад ме пусти на ваздух, није цео свет ваша клиника, нити су сви људи ваши пацијенти, много је мачку говеђа глава.

Пустите ме да идем одавде једном заувек и да заборавам на ваше морбидне планове са мном, јер ћу вас у свом необузданом и праведном гневу истребити на свој начин, не играјте се са мном и не потцењујте ме, нисам ја крива што сам овде дошла у најбољој племенитој намери, да будем ваш клинички психолог, ти си ме наговорио. Откуд сам знала да је овај кога сам молила да ти одреди терапију, твој пацијент и љубавник и да је то део нашег заједничког плана да ме овде намамите и живу сахраните.

Зато, ја сада дајем отказ, а ви наставите своју међусобну љубав без гајења мржње према мени.

НЕСТОП:

Али, ми вас волимо, Мини, и бринемо за вас. Желимо да вас излечимо, да опет будете добри и благородни, да свако дете може слободно да вам приђе и безбедно узме бомбону из ваше руке.

МИНИ:

О, како су ми познате све ваше метаморфозе и мимикрије. Ви, доктори, не лечите ни себе ни своје мане, а камоли друге, већ само одлажете неминовност одржавајући услове за цветање сваке болести која нам живот, здрав и ведар претвори у влажну мочвару за инвазију бактерија и вируса и сваке гамади која се башкари у нама. Кад наиђете на болест ви је негујете и маскирате, сваки проблем гурате метлом под тепих. Зато код вас у болницама и клини-

кама од наталожених предрасуда не може да се дише. Окамењујете малигност као своју животну филозофију и пуни сте бруталне мржње према истини.

ЛЕОНАРДО: Мини, Мини, па ти најбоље знаш да без љубави и истине нема излечења.

МИНИ: Лажеш, Лоња, дрско и отворено, у очи ме лажеш. Знаш и сам да ниси у стању да волиш било кога сем себе и своју перверзну страст према свом асистенту и пацијенту, доктору и мађионичару Нестору. Али, његово зудило није твоје, он је до те мере опседнут женама да жели и сам да буде једна од њих.

Зато што сами не можете да будете мушкарци оптужујете нас, враћате нас у средњи век испуњен враџбинама, вештицама и општењем са нечастивим, сами облачите наше хаљине и заљубљујете се једни у друге, а жене проглашавају за крвожедне звери прљаве звери и прљаве свиње, од ложница им правите брлоге и уместо да ридају због беспућа са вама, скиче бежећи од ваших искусних ножева покушавајући да спасу голе вратове. Не осећате љубав према нама већ ривалство и конкуренцију, страх да вам љубавнике не заведемо, да их из ваше постеље одвучемо у нашу, пренемажете се и кукате, тулите и плачете због наводног зла које вам чинимо, а једино ми вас рађамо и проводимо живот безуспешно се мучећи да од вас направимо синове, а све сте више жене и од ваших сестара са којима од рођења отварате рат до истребљења. Мушки уд вас привлачи више него нас, јер ми, за разлику од вас, семе хоћемо а не месо, а кад се међу вама појави по неко амбивалентан онда га лечите или гурате на маргине друштвеног и професионалног живота. Иако не можете да се биолошки размножавате запосели сте менталну њиву нашег времена у засејали свој хомосексуализам до те мере да нас има све мање а вас све више.

Више нико не може да буде миран од ваших интрига, дисквалификација, напада и увреда и развијате немилосрдну борбу за људска права на која гледате једино кроз сопствени анус и свету обавезу да га једни другима непрестано трпате.

А онда ми, ми смо вам црне мачке, ђаволи и вештице које је немилосрдни Бог пустио на вас и ваше стање, на ваше право да једино ви, без материце и других

репродуктивних органа – будете жене и тиме доведете свет до његовог краја. Ви својом болешћу укидате дијалектику и природу здравља, јер уместо сваке лепоте, видите само сопствени чмар који јавно проглашавате за свети устав и једину власт.

Зато сте вас двојица и стрпали мене у лудницу, да ме ослободите, да ме ликвидирате, не само као жену, већ као живу савест и једину сувислост, али се веома варате ако мислите да ћу вам то допустити без борбе. Јер семе, као и будућност припада нама, а вас нема ни у прошлости без нас, нити ће вас икада више бити, сад сте се појавили, кад свет тоне и нестаје у сопственој декаденцији.

Али, жене вам неће допустити, ма шта ви о њима говорили, ма како се сурово са њима обрачунавали, и као ватру Прометеј Зевсу, украшће вам сперму да њоме засеју своје материце и обнове живот који неће више доводити своје свете принципе у питање:

“Мушко ће бити мушко и пуно, а женско женско, макар колико празно.”

ЛЕОНАРДО: Мини, Мини, па није слобода ничије право, она је заслуга која се борбом стиче. Али, шта је са мојом слободом, са слободом Нестора који овде осујећен чека на крај нашег сукоба и твога неправедног гнева? Јер ти се љутиш на нашу слободу и заборављаш да она подразумева вешту вожњу кроз њено подручје, да се не судариш са нашим заслугама, да нам интерес не доведеш у питање и грубо поништиш. Никад се не питаш имамо ли ми, други, сем тебе, права на слободу и љубав, већ грмиш против свега што вређа твоју предрасуду и укус који од ње зависи.

Ако ти мислиш да, тако крхког здравља можеш да се упустиш у тешку борбу која дивља свуда око нас, изван нашег азила и ове луке мира и спокојства, ако хоћеш голорука да прођеш кроз тај реалан зверињак и да уђеш у подручје тигра, лава, крокодила и хијене, а ти изволи, нико ти то не може забранити, поготову не ја који сам те увео у подручје слободе. Сва врата су ти широко отворена.

Прилишне дузме на тласцајури. Четијора враића се аућомајски ошворе, али у њима су пројекције тшигра, лава, крокодила и хијене чија рика ћосћаје заглушина.

МИНИ: Дај ми свој нож!

ЛЕОНАРДО: Какав нож, Мини?

МИНИ: Онај твој нож, скалпел којим ноћима покушаваш да ми прережеш врат.
Ми смо, Лоња, довољно дуго у браку да сам прозрела већ све твоје трикове, и више те се не бојим.
Дај ми своју амајлију да се заштитим од ових имагинарних опасности којима си ме окружио. Да видиш како се ја обрачунавам са сенима и твојим артифицијелним пројекцијама и опсесијама.

Леонардо вади нож из недара. Он има дуго, танко сечиво и дршку украшену седефом.

ЛЕОНАРДО: То није касапски нож већ веома сензибилна ствар са финим венецијанским сечивом. Мораш много да пазиш кад њим рукујеш. Дршка му је као жива птица. Ако је сувише стегнеш угушићеш је, а ако је држиш лабаво, одлепрша из руке и онда сече шта хоће, без твоје контроле.

Нож је, у неку руку, биће, од њега се умире, али он... он је, Мини, бесмртан. Није као бомба, кад убија друге убија и себе, то јест, распада се на комадиће. Зато мораш са њим да будеш опрезна. Њему је потребна рука хирурга која уме да се контролише. А ти... ти си, Мини... сувише си ти нервозна за тако осетљиву ствар. Зато добро води рачуна кад га ставиш у шаку. Ако осети твоју несигурност, може сам да удари. Ти немаш страшно искуство с оружјем које је наша Лана стекла у рату. Она сад, Мини, сад може да закоље човека као да је пиле у питању.

Пажљиво јој љуби нож. Она га узима и чврсто сече, затим се окреће ка једним вратима и одлучно креће према шију.

МИНИ: Шиц, мацо, шиц! Мислиш да те се ја бојим, зато што си толико велики и што тако моћно ричеш на малу и слабу девојку. Што су ти очњаци бели и дугачки а језик тако алав и храпав.

Склањај се да прођем ако нећеш да осетиш оштрицу опакију и истинитију од тебе.

Заиста не верујем да постојиш овде на Дедињу, у мојој вили и клиници, и све але и немани које прете из сваког њеног ћошка, из мрака и слабо осветљених буцака.

Зато шиц одавде, бежи у главу онога који те је пројектовао, мој ум те не прихвата, он је слободан и

ослобођен од лажи и фикције, лудила које овде царује. Напољу су живи и нормални људи и моје место је међу њима, у реалном свету, а не овде међу вама у имагинарном зверињаку.

(Тиђар рикне и разјати чељуст, Мини фркне и баци се на ојсену кроз чији холођрам неометјано прође и умесито на ојтворена врати налетји на чврстио забрављена, солидна. Леонардо и Несиор се ваљају од смеха)

Шта?! Лоња, Лоња, ово личи на тебе, гаде преиспољни! Слутила сам да иза твоје великодушности стоји чиста обмана, лаж, као што је била лажна твоја љубав, наш брак. Научио си да лажеш и вараш своје родитеље и своје учитеље, своје пацијенте, па мислиш да је и живот плод твоје фантазије али уверићеш се да је он чврст и солидан као зидови којима си ме оградио; као врата која си за мном закључао. Као нож у мојој руци који вапи жедан твоје крви, твог мекопутог тела.

Не верујеш у истину, сад ћеш се уверити да је она твоја судбина.

Клиника је моја, мојим новцем купљена, а ти... ти си мој плаћени слуга и пре ћу те убити него што ћу ти дозволити да је својом методом преображаја и трансформације присвојиш и постанеш мој неконтролисани господар.

Умри, свињо, да у свом мозгу видиш какве су вам менталне слике под касапским ножем, јесу ли исте, свињске и твоје.

Удара га ножем до корица, али крви и рана нема, најројшић Леонардо се френетично кикоће.

ЛЕОНАРДО: Ха... ха... ха... престани да ме голицаш, мала моја, зар не видиш да је нож лажан, позоришни, и да се његово сечиво при ударцу увлачи у корице. Уосталом између клинике и позоришта и нема неке разлике, разлика је само у публици а актери су истог менталног састава. Мисле ако они верују у своју лаж да ће то и други учинити.

Па ниси ваљда помислила да бих пустио правог тигра на тебе, да бих ти откључао врата и пустио те тако инфицирану на улицу. Међу децу и пролазнике и да не знам шта значи теби дати прави нож у руке? Ако и не знам шта је истина, знам да не постоји већи

лицемер од ње и да се нико вештије не крије иза лажи и маскира у друга лица. И знам да свако има своју истину којој се не може избећи, као што знам да је клиника моја, а твоја, Мини, твоја истина је да си луда као ветар, опасна као олуја и разорна као вулкан; ћерка ти је још и луђа, твоју љубимицу Лизу бацила је у челоу питону зато што мисли да си је оставила, јер у сам јој тако рекао. Вас две имате опасан генетски поремећај и на нама је одговорност за ваше здравље и безбедност здравих грађана, за њихово здравље и срећу, твоју спокојност и помирење са старошћу.

МИНИ: Говори шта сте урадили мојој јадној пудлици. Ах, Лоња, није ваљда да си Лизу препустио Лани, како си могао, па она ништа није крива, наш сукоб је само између тебе и мене, а Лану... Лану треба држати што даље од њега, ионако је цела прожета мржњом и цинизмом, сања страшну освету над нама, уверена је да смо јој ми уништили живот, само зато што је слепа рођена. Ако си то урадио, Лоња, ако си моју Лизу препустио нашој Лани, овим прстом ћу ти извадити око, ишчупаћу ти гркљан, одгришћу ти нос, љубави, ја нисам као твој нож лажна, као твој зверињак, ја сам рођена звер и серијски убица, тешко теби, живог ћу те одерати.

Креће на њега, Леонардо се у страху њовлачи.

ЛЕОНАРДО: Држи је, Несторе, држи је, љубави, не дај да ми се приближи, не могу сам да изађем на крај са њом, кад се разгоропади права је звер. Зато је држи и скидај све са ње, до гола тела, да на њега навучемо прави костим, да учинимо оно што је одавно требало, да јој вежемо машину на леђима и на време предупредимо свако зло које држи у глави.

Њих двојица је грубо свлаче и најзад навлаче лудачку кошуљу. Мини љуби велики физички оштор, али су њих двојица јачи од ње.

МИНИ: Ма, пустите ме, педери, деформисана бића и гадови, залепили сте се као гадни желатин за мене, гуши ме смрад вашег зноја, одвратни демони, чиме сам ја заслужила да ме у мојој кући држите заробљену и још да ми везујете и руке и ноге.

Ах, мајко моја, зашто ме собом ниси понела у свој бунар кад си знала какав је живот и колики је мрак у другима. Ридам за тобом и за собом. Свој живот никад нисам волела а сада га још и мрзим. Дубоко и

неизмерно мрзим своју немоћ да се одбраним од зликоваца и мрзим њихову моћ да ми раде све што је у њиховим клоновским главама. Зар да завршим као експеримент ових пропалица и превараната, надрилекара и шарлатана, мађионичара и хипнотизера. *(Дуго рида, доктори се весело церају)*

Лоња, молим те, љубави, одвежи ме. Не могу да живим овако непокретна. Гушим се, Лоња. Обећавам ти да ћу бити добра. Не желим ти никакво зло. Ја тебе, Лоња, неизмерно волим, зато сам се и удала за тебе, иако знам да се ти ниси оженио из љубави према мени, него према мом новцу. Иако си ме као жену одавно напустио и увредио, ја ти опраштам, све ти опраштам, само ми реци да је прича о Лизи твоја шала, да је она добро и спокојно чека мој повратак, да ми скочи у крило и да ме погледа, Лоња, оним небеско плавим очима. Реци ми да је са њом све у реду?

ЛЕОНАРДО: Ха... ха... ха...

МИНИ: Смеј се ти, смеј, Лоња, само ме пусти да идем и ја ти се кунем нашом, мојом ћерком, да се никад више нећу ни осврнути. Променићу се, само ћу да се променим...

ЛЕОНАРДО: Ха... ха... ха...

МИНИ: Ако треба, потписаћу да је клиника твоја. Одричем је се, Лоња, одричем у твоју корист. Моја никад није ни била, била је, али само као привид у мојој глави, као мој неки далеки сан. Јер ја сам луда, љубави, а бићу још луђа ако ме овде будеш држао међу твојим меким приказима и тврдим ланцима који ме стежу и гуще. Зато ме пусти да идем. Или барем руке одвежи. Угушиће ме сузе и немоћ, схватам, Лоња, схватам колико си јачи од мене и колико сам ја бескрајно слаба за тебе. Дајте ми само Лизу и нас две одлазимо одавде заувек, без освртања и повратка.

ЛЕОНАРДО: Зови болничаре да је воде у њен апартман. Нека је чврсто вежу ланцима за зидове. Ињекцијом да јој испуне собу гладним крокодилима, а ваздух, ваздух да шуми од лепоте силних птичурина лешинара. Нека једном заувек схвати да је здравље највеће богатство живота, а идеје његов најтежи порок који води директно у болест.

МРАК

ДРУГИ ЧИН

Шенбергова музика. Пружасће сенке у дуџиним бојама прелазе преко зидова и пода беле болесничке ћелије.

Мини, у лудачкој кошуљи, везана ланцима за зид.

На сујројној сирани, истио такао у лудачкој кошуљи, али црној и везан ланцима, доктор Нестор са маском слепог миша на лицу.

Она се уишње да боље види сидобу на сујроји њој.

Очиљедно је да ђа не прейознаје.

На сцени је још и један бели болеснички кревет.

МИНИ: Откуд оволики слепи миш и како је доспео у моју собу?

НЕСТОР: Немогуће, Мини, да сам се толико изменио. Зар ме не препознајеш?

МИНИ: А да ли се ти залећеш у туђе косе и остајеш тамо залапљен да се копрцаш и чупаш? Бежи од мене, слепа сило, напоље из моје главе. Зар не чујеш ову страшну музику, не видиш покретне решетке које стварају мрежу свуда око нас?

НЕСТОР: Зашто? Ја обожавам Шенберга, кад ми својом агресијом потопаи чула и ум, па чујем звукове из неког неприступачног, дубоког вира. Осећам како ме силина његове енергије прикива за само дно уместо да ме индукује животном радошћу, јачом од Бетовенове.

МИНИ: Шта је ваш грех, слепи мишу, пошто видим да вас очи не служе, као ни мене. Мада ја немам крила, ни ноге, ни руке, сва сам учаурена.

НЕСТОР: Шта да се ради?

МИНИ: Шири крила и лети што даље одавде да и ја видим излаз, ако га има.

НЕСТОР: Овај простор је заиста као црна рупа космоса. Упија у себе све што постоји и претвара га у ништавило. Можда је смрт излаз.

МИНИ: Шта сте се ви замерили Леонарду?

НЕСТОР: Банална љубомора Бога, драга моја. Зна да више припадамо једно другом него њему и то га фрустрира.

МИНИ: Ја не припадам никоме.

- НЕСТОР: А шта ја могу против судбине која ме упорно прогони? Не знам у чему је мој грех. Волим Бога и у молитвама му се клањам, али изгледа да ме нечастиви воли још и више и не испушта ме из својих канџи.
- МИНИ: Ох, зар нема решења?
- НЕСТОР: Наша психа је као крпена лутка у рукама обесног детета које нас претвара у дроњаве крпице ношене ваздушним струјама. Тако завршавамо у дроњцима, више никад не можемо да се саставимо, да поново будемо цели.
- МИНИ: То је ужасно!
- НЕСТОР: Мој положај је још и гори. Можда баш зато што немам права на вас, јер сте супруга мога шефа и љубавника, али од првог нашег сусрета чезнем за вашом душом, а ви... ви ме игноришете. Због вас сам покушао да се убијем. Кад је професор приметио да сам пао у апатију од глади и самртничку кому, наредио је да ме вежу и хране силом, кроз левак. А сад сам још у овој кошуљи сав утрнуо и грчеви ми стварају неиздржив бол. И све то због вас, Мини.
- МИНИ: Немогуће! О, Боже, ја халуцинирам. Вероватно сам сама у соби и све ми се причињава. Можда сањам?
- НЕСТОР: Не, Мини. Ви само не желите себи да признате реалност која вам се не допада. Ваш положај није више тако угодан, а ни мој. Нас су из горњих просторија преселили у доње.
- МИНИ: Зар се то ви, Несторе, од мене кријете, користите моћ трансформације и претварате се у друга бића?
- НЕСТОР: А ко други нормалан био у овој лудници, осим нас запослених? Наравно ту су и други пацијенти, али свако од њих има своју драму. Ова драма је наша, Мини.
- МИНИ: Ко зна?! Можда се она претвори у њихову трагедију. Они су исто тако незаштићени као и ми.
- НЕСТОР: А сад смо још и пацијенти, више него терапеути.
- МИНИ: Је ли то ваш подмукли, ваш подли план? Крви да ми се напијете, да ме исцедите и осушите.
- НЕСТОР: Моја љубав према вама није морбидна.

- МИНИ: Да ме бескрвну и беживотну сахраните у клиничком гробљу за псе и друге кућне љубимце. Да ми изнад главе раширите црна крила и заштитите мој нежни леш од сунца.
- НЕСТОР: Нису то крила већ кошуља коју ми је професор обукао. Црна је да ме лакше разликује од вас.
- МИНИ: Али ви, Несторе, знате да ја нисам ничим заслужила ову лудачку кошуљу. Обећао ми је слободу а ставио ме у ћелију. Кад сам покушала да га убијем била сам бесна због његовог цинизма. Уосталом, сам ми је ставио нож у руку. Зар сам могла да знам да је он лажан као и све овде, изузев казне. Ако је неко заслужио ову кошуљу и црна крила онда је то он, Леонардо, који је више чудовиште него лекар, више звер него луд. У ствари, он је потпуно подивљао од беса и мржње према људском роду. Сами знате, Несторе, колико је његова љубав опаснија од мржње, колико је његов ум посувраћен и осећања поремећена.
- НЕСТОР: А шта ако је он само преплашен снагом моћи коју је приграбио? Није лако бити у толикој сили.
- МИНИ: О, он има адекватан одговор у нашој Лани; можда чак и одговор који га у свему превазилази. Наша ћерка је његова генетска матрица само са особинама вишеструко разорнијим. Оно што је код њега мржња код ње је страст за мучењем и убијањем. Штета!
Од мене је наследила само женственост и лепоту, од њега све остало. Разорна је као индијска богиња Дурга, само што јој позлаћена спољашњост служи за привлачење жртава, као код тропске месодерке. Нисам знала да зло има такав ватромет боја, такву харизматску привлачност.
Још као дете је хватала комшијске љубимце и у нашој кухињи бавила се виво експериментима на њима. Интересовало је на колико степени жива мачка може да издржи у укљученој рерни, како бернандинцу стоји пришивена глава пит бул теријера, како се, испуњене оловом, жабе даве на дну стаклене тегле, гледала је у њихове избуљене очи како се замућују и гасе са таквом страшћу и радошћу да ме је било страх да спавам под истим кровом са рођеним дететом.

- НЕСТОР: Знам. Долазио сам у вашу кућу док је још била сасвим мала. Тада ме је и назвала Пинокиом. Нисам ни сањао да ће тако да ме зове целог живота.
- МИНИ: Тада је кућа била пуна обезглављених мува, преполовљених гуштера и кунића којима је хранила нашег домаћег питона...“Мики“ му је тепала, да, незасити Мики који се толико био нагојио да се једва кретао по салонским фотељама, и често јој се као ђердан обмотавао око врата и тамо уживао у диму њених цигарета.
- Пропушила је пре него што је пошла у школу, а сад се дрогира и стажира код оца, искључиво зато да сутра као лекар може лакше да дође до наркотика без којих више не може. И живог материјала за своје експерименте.
- Никад ми није опростила и мрзи ме због тога што сам Микија предала београдском зоолошком врту због његовог нетипичног облапорног апетита који је угрожавао и мене и њеног оца. Затворила се у собу и данима тамо очајавала без хране. Чули смо како с времена на време рида по читаву ноћ. А онда је једног јутра устала, обукла се и отишла у зоо врт где је крај његовог стакленог кавеза провела цео дан. Тада му је обећала, заклела се свом питону да ће ми се сурово осветити, у шта ја нимало не сумњам, јер верујем да је спремна на свако зло.
- НЕСТОР: Људски ум, Мини, има способност несхватљиве микрије. Код неких људи постоји процес у глави где се ментални интегритет распада и тада човек заиста постаје савршено сложен и различито усмерен. Заправо, није то обична шизофренија, више је то потреба да се буде неко други. Она има једино зло за инспирацију и моћ над жртвама за циљ. Та моћ је необично велика и понекад, рекао бих, бесконачна што подсећа на оне који могу све, а заправо уопште не знају шта хоће.
- Или још горе: хоће све! Дивергентно супротне жеље и намере уместо да доприносе општем расулу, уједињују се у тој поливалентној генијалности и претварају злочинца у масовног убицу, митолошку звер Јованове апокалипсе. Тешко онима који јој се супротставе.

- МИНИ: Бога ми тако је, богами сви смо ми у очајном положају јер Леонардо је од ове клинике створио пакао, успео је да изгради потпуно другачији систем вредности, нови космос у коме је он апсолутни господар а сви други се деле на оне који сервирају и оне које сервирају.
Тешко ономе кога је сместио у обе категорије.
Као вас, јадни Несторе.
(*Дуџа пауза*)
- НЕСТОР: (*Зајева елеџичним ѿноном*)
“... Теци, теци тихо време
Док мој живот сав не свене,
Док ми нада не устукне
и срце ми не препукне...”
Кад ћути, чујеш му песму из главе истовремено кад и јаук из срца...
... а кад говори, осећаш како се зидови руше и пѳд под ногама пропада.
Грми глас док поглед сева и спаљује све што му се се супротставља.
(*Мења џлас и виче, урла ѿѿѿи Леонарда. Сѿавља маску звери на лице*)
“Лана је анђео и весник неба! Не дозвољавам мизерним да јој упућују примедбе, да је омаловажавају и ниподаштавају. То што јој је мајка из доњег света не значи да њој не припадају висине, јер она је и моје дете, те има да се поштује као Божје, и више, и више од њега, јер она га је на земљи надмашила и биће господар свих душа које лутају овом погубљеном цивилизацијом кроз олују времена и мрак умова!”
(*Поново измени маску и џлас, сада као Нестѿор маскиран у слејѿѿ миша. Дохваѿи луѿињу са зида, удари неколико акорда и ѿоново зајева*)
“... Гледај миша невидиша,
Ко те шиша, ко те шиша,
Кад те тамна сен покрије
И његово крило скрије...”
(*Заѿим обеси луѿињу и заћуѿи. Кад ѿроѿовори чини ѿо својим ѿприродним џласом*)
Најгори је кад заћути. Онда му само очи засветле као код звери која се у тишини предвечерја спрема за крвав ритуал. Све се испразни да направи место

електричној оргији неконтролисаних сила. Подмукао је и неочекиван као тешка болест која се дуго прикрада и кад те једном заскочи онда те носи у неминовну пропаст. Нико са њим не може изаћи на крај јер његова ментална енергија продире у наш мозак и тамо вршља као пустињска олуја.

МИНИ: О само да она што пре заврши стаж и дође овде. Видећете какав ће то судар црних облака бити. Илуминација демонстрације моћи обасјаће душе и живих и умрлих и биће то вршење Божје правде у нашој малој средини.

НЕСТОР: Не знам само како сте ви, тако позитивни и дивни, тако добри и племенити, светли и лепо запасти у тај опскурни породични троугао. Уколико и то није припад циничне стварности која нас непрекидно заводи.

МИНИ: Ех, па то не треба да вас чуди. Патња нас уништава, наша чула подлежу халуцинацијама и ми више нисмо у стању да јасно видимо ствари и уочимо разлику међу њима. Бармен нам измеша добро и зло као шећер и лимун и ми пијемо лимунаду као да је слатка, али то је само илузија јер читава неподношљива аскорбинска киселина је унутра.

НЕСТОР: Који бармен?

МИНИ: Па заводник који нам непрекидно сипа мед у уши; док нам уста остају горка и сува, цео свет нам изгледа слатко и неодољиво. Јер ми се не ослањамо на приказ и укус, већ на речи неодољиве и лажљиве које нас вешто спроводе од колевке до гроба. А кад приметимо да исти мајстори сипају исте заводљиве речи у уши генерацијама онда је касно и за нас и за њих. Повратка нема зато што је наш пут кружан, перпетум мобиле који се покреће на лаж неуморну и неисцрпну, вечну инспирацију сваке заблуде и преваре. Обмана је та животна истина, а њен резултат страх, болест и смрт.
Бол је једини доказ да смо живи.

Нестор се скида са ланаца, излази из лудачке кошуље и осипаје у лејршавој црвеној свили.

- НЕСТОР: А љубав, Мини?! Шта је са силом која нас тера да горимо као луч, да грозничаво дрхтимо и да се знојимо од жеље за оним кога поистовећујемо са највећом радошћу и узбуђењем? Зар је и она илузија?
- МИНИ: Није, ако је искрена и чиста, без маске, интереса и подругљивости. Она се увек доказује делом, а речи служе само за описивање сопствене жеље. Зато, ако ме заиста волиш, ако ти је стало до мене, ако си ти заиста Нестор, онда скини ту маску да ти видим намере, ослободи ме ланаца и одвежи рукаве као што си то сад себи урадио. Пусти ме напоље, Несторе, па ћу ти се поклонити, бићу твоја жена, роб твојих страсти, учинићу те срећним заувек. Заборавићеш и њега и овај пакао, живећеш ушущкан мојом захвалношћу, дароваћу ти љубав која ће те озарити и вратити веру у живот. Престаћеш да будеш живи експеримент, лабораторијски пацов, шлогирани кунџ и уместо да се вучеш по овом менталном блату даћу ти крила да се винеш у више сфере божанског ума и рајских осећања.

Нестор се брзо враћа у лудачку кошуљу и ланце.

- НЕСТОР: Како кад видиш да су и мени обукли кошуљу и везали руке одостраг?
- МИНИ: Не знам каква је твоја игра, алу знам да имаш своје оригиналне идеје. Просто уживаш да будеш неко други, али ни то не дуго, јер те мами изобиле могућности.
- НЕСТОР: О, не, принуђен сам да се кријем, професор брине да не ступим у везу с вама, да ме не окренете против њега, као да је уопште могуће некога окренути против њега самога. Али, он је уплашен за клинику. Боји се да моћ учитеља не пређе на ученика. Каже да има лоша искуства с тобом, а ни у мене нема поверења. Он зна да бих ја могао бити исто тако успешан управник као и он, поготову што смо ми исто, само нам се маске разликују. Он зна моје способности метаморфозе и прибојава их се. И тебе, и тебе, Мини, и тебе се он боји, не признаје све твоје ликове и страхује од преваре, нових немирних идеја, боји се да га време не прегазује.

- МИНИ: Па, твоје способности нису никаква тајна, оне су познате свима у клиници. И најбезумнији лудак зна да умеш да се увијаш и пузиш као змија, да си исто тако отрован кад хоћеш да неком плунеш у око. Али, ја волим мушкарце који у себи носе влажну и врелу дунглу у којој вребају дивље звери, а ти, ти ниси нежан као што изгледаш, него си кукавица ти, потребна ти је подршка да будеш оно што јеси. Зато те и молим да стегнеш петљу и пустиш ме одавде, умрећу од клаустофобије и онда ћеш остати сам, или још горе, само са њим.
- НЕСТОР: Вараш се ако мислиш да је мени лакше него теби, да скинем са себе окове, да се ослободиш страха, да удахнем ваздух и поверујем у твоју наклоност, коју ми сада, притиснута околностима обећаваш. Ја више ни у шта не верујем и мислим да је са мном дефинитивно готово, да сам изгубљена за сва времена, за било коју наду. Не знам ни ко сам ја у ствари, тако велика колекција маски и костима ме је у потпуности помела, шта, Мини, ако сам ја он, наш мучитељ, лично Леонардо Лилер, твој супруг и целат...
- МИНИ: Он зна да није ти!
- НЕСТОР: ... или смо можда обојица стопљена у мени, ја расцепљен на себе и своју одвратност које се дубоко гнушам. Јер ја се гадим и презирем сваки његов додир, поглед на мени.
- МИНИ: И ја, мила моја љубави.
- НЕСТОР: Ох, Мини, тако се бојим тог погледа изнутра, из себе самога, гледа ме, гледа проклети људождер, потискује ме и гуши његова влажна, љигава и одвратна љубав. Али, ако убијем себе, убићу и њега. Да убијем звер која хоће напоље, а не може, чврсте су решетке у мени, узалуд се упиње и батрга, покида ме изнутра, боли, мајко, боли, бежи сатано из мене, марш у смрдљиву мочвару своје изопачене љубави, мајчице, врати ме у утробу своју и заштити од овог великог длакавог мајмуна који ме изнутра прождире, роди ме поново, али мртвог са њим мртвим у мени. Шта ако само ја умрем, а он преживи и настави да се

храни мојим страхом од којег ме обузима ужас.
(*Вршиши као беба избезумљена страхом*)

Пустите ме напоље из мог сна, пустите њега и њу, све заточене овде, у овом затвору, у мојој глави која се отела и сама плута међу вашим изгубљеним душама, где сам то ја, где смо то сви ми, куда јуримо и шта ће бити са нама?!

Има ли неког, мама, да нам то објасни, врати ме тамо одакле сам дошао, у тишину и мрак где се ништа не покреће, у смрт, да престанем са јурњавом кроз смрдљиви, пробавни система овог људождера.
Нећу више да живим.

МИНИ: Хоћеш, хоћеш, љубави. Живећеш ти и те како, само се смири и опусти, сети се својих моћи, проћи ће криза и бол, остаће живот, потребно је само да нас ослободиш, јер ти то можеш, као сваки прави мађионичар.

НЕСТОР: Па сад и могу, ђаво да ме носи.

МИНИ: Ако ме пустиш, моћи ћеш код мене да долазиш кад хоћеш, да будеш одојче на мојим грудима, моћи ћемо заједно да заборавимо на нашу трауму са монструмом који нас контролише и ради са нама шта хоће, да се радујемо и ридамо горко и неутешно, али у слободи.
Најзад, њега ћу сменити и поставићу тебе на његово место.

Нестор поново силази са ланаца, скида црну кошуљу и своју сребрну маску слейоџ миша замењује златном са ликом лава. Глас му је храјав, говори као Леонардо.

НЕСТОР: То ти, дакле, хоћеш од мене, кучко?! Да ме деградираш, можда окујеш у лагумима твоје виле да тамо цркнем на очиглед избуљених пацова који вребају своју прилику. Као ти своју, као он, бедни мађионичар и хипнотизер, као сви ви којима је издаја застава а лицемерје метод. Али ја нисам неопрезан иако сам те можда преценио, верујући да си дивљач која не запада лако у замку, која препознаје сваку опасност на време, али повремено, из пукe уображености одлучи да испроба своју снагу и да се добровољно жртвује.

Јеси ли се икад запитала да ли наша жртва речитије говори о нашој снази од успеха у оштрој конкуренцији вредности и демонстрације моћи? Шта, Мини,

ако си ти заиста дубоко поремећена и ако сам ја твојом изолацијом спречио већу трагедију, сукоб твоје унутарње свести и спољне реалности која је исто тако луда, али дивергентна у односу на твоја схватања и претпоставке, у односу на нашу Лану и њену чисту невиност коју можеш да заразиш својим резонским злом: сумњом у живот и свет и мржњом према свакој извесности и сигурним вредностима које нас држе у вери да све постоји, па и ми сами у окружењу које ти у свом слепилу не желиш да приметиш.

Мислиш ли ти да сам ја доиста луд да ти поверим прави нож и да онда мирно сачекам ропац за којим твоја душа чезне, што те је и довело у овај јадан, али једино могућ положај.

Јер код тебе ништа није како треба ако се било шта окрене против твоје воље, ако приметиш пожар који се шири као рупа у папиру захваћеном пламеном.

Твоја су чула затупљена и мозак упропашћен, ти си, заиста, дубоко поремећена личност и просто немаш свест о себи, о положају који опажаш и непотребно мистификујеш.

И на крају, зар си заиста мислила да ћу да те препустим њему, мом слузи и љубавнику који ми се беспоговорно и сладострасно подаје? Зар ти још увек верујеш да је свет оно за шта се представља и не видиш клицу реалности која свуд око нас, па и у нама самима, необуздано буја и расте?

Мини, Мини, дубоко си ме разочарала ако за мене, после двадесет пет година брака, верујеш да је наш љубавник.

Зато ћеш бити сурово кажњена.

МИНИ:

Чекај, чекај, зар ти ниси доктор Нестор? Молим те да не продубљујеш мој страх, лако је вама двојици доктора да се играте са несрећним пацијентима. Ваша међусобна претварања су дубоко узнемирујућа и изазивају панику као кад у земљотресу тле почне да се понаша налик усковитланој води. Очекујете од мене чврст разум а чините све да га пољуљате.

Молим те, лаве, да скинеш ту маску и будеш опет слепи миш.

Ко си ти у ствари? У почетку ми се учинило да си шишмиш, а онда си проговорио лепо и заводљиво

како само ти умеш. Немој сада опет да се мењаш. Ухвати један лик и остани у њему. Овде је све тако лабаво и релативно, чврсте су једино моје везе на рукама и ногама, једино у мој статус се може сумњати. Ја знам за твоју способност прерушавања, да увек будеш неко други, али да неко други буде ти, то је немогуће.

Теби нико није раван.

НЕСТОР: О, како се вараш, мила моја. Погледај ме добро и види истину, ако ти је до ње стало. Зар нисам твој венчани муж Леонардо? Твој Лоња!

МИНИ: Лоња?! Не! Немогуће, Несторе, молим те да се више не претвараш, врати се ако ти је стало до мене, ионако сам изгубљена у простору између вас двојице, који је ово ђаво. Господе, зашто се све мртво претвара да је живо? Јесте ли вас двојица један човек који се удвојио на онога који ме воли и оног другог који ми о глави ради? Боље да ме убијете, него да ме овако мучите.

А ко зна?! Можда мене нема, можда само постоји уобразиља мозга и ја само треба да зажмурим и прихватим чињеницу да нема ни мене, ни мозга, можда чак ни вас, ове лудачке кошуље. Постоји само фикција која се искристалисала у форме. За име божје, доктори, коме да се обратим за помоћ, да ми разјасни мој случај, да ми каже истину, да ме најзад тргне из сна, да ме пробуди и помири са сопственим ништавилом.

Зар нико не зна како ум боли и како је конфузија неиздржљива?!

У собу хруји група сипажиста у белим манићилима са професором Леонардом Лилером.

ЛЕОНАРДО: Ето, уважене колеге! Надам се да сте из данашње праксе лако могли да учите важећи парадокс: у дијалектичким условима развоја космоса и његових непрекидних промена, наше време је почело да се криви и скрађује тако да је некима живот постао неподношљиво брз, а другим је данас већ јуче, или чак пре неколико и више година, што је релативизовало наше традиционално искуство и условило све већи број оних болесника чија ментална структура одбоја стварност јер није могла да издржи сазнање да

је све могуће и да нам исто тако ништа није на дохвату ума.

Данас се може са жалошћу констатовати да је све више лудака међу нама.

Али, нама, односно вама, будућим специјалистима и научницима поставља се тешко питање:

“Шта је лудило?”

Је ли то све што ми нисмо у стању да схватимо, или су луди они који не могу више нас нормалне да прате?

Ви знате да се шизофренија – цепање или пхренис души, душевни поремећај који се састоји у извесном раздвајању духовне личности, испољава у наглom мењању праваца мишљења, недостатку јединства хтења, надмоћности унутарњег живота и у избегавању спољашњег света.

То је опака и прелазна болест за коју се још увек не зна како се преноси, што не значи да наше друштво није захваћено пандемијом лудила.

Ето, овај у црно обучен примерак са маском лава на лицу и гласом који имитира Бога, има потајну амбицију да буде управник ове галерије ликова у вили “Метаморфоза”. Иако и сам доктор, био је неопрезан и вођен неприродном страшћу сувише се приближио пацијенткињи и ризиковао инфекцију, јер, подвлачим, душевне болести су и те како прелазне. Пустите само једеног болесника у здраву средину и ускоро можете целу да је ставите под карантин. Јер шизофренија комбинована са деменцијом, лудилом паралитика, прогресивном парализом лудила – *dementia praecox* је у спрези са противуречном *dementia senilis*. Налазимо се сада у принудном смештају оних који неће да буду, који се не мире са оним што јесу, већ измишљају оптерећени добрим и угодним животом, и тако високим стандардом да су полудели од беса.

Другим речима њима је здравље досадно.

И временом они уобразе да су нешто друго, да је живот био суров и неправедан према њима и да они ничим нису заслужили да га проводе са недостојнима. Уместо да мирно леже у својим болесничким постелама и стрпљиво сачекају свој опоравак, они се рукама и ногама каче за зидове, изигравајући вампире и изненада шиштећи нападају визиту и посетиоце покушавајући да се нахране људском крвљу.

Нарочито воле крв подмлатка, наших студената и стажиста. Зато пазите, будите екстремно опрезни са њима и не приближавајте им се сувише. Јер то више нису људи, они, заправо, са развојем болести, из дана у дан, све више пропадају кроз себе и тону у тамну гаму својих метаморфоza.

МИНИ: Лаже, децо, зликовац, њега се чувајте, он је луд и опасан, а не ја. Ја сам само изгубљена у времену и не знам како је могуће да ми неко својом болесном вољом одузме слободу и угрози ментално здравље. Ми нисмо пацијенти већ овде радимо и добили смо овај третман само зато што смо се побунили против његових метода. Чињеница је да је он дубоко забраздио и одлутао у својој манији величине. Ако ми не верујете погледајте му само зенице. Није у стању да задржи поглед ни на једном од вас.

Што се нас тиче, приђите слободно ближе и уверите се сами. Зар нас не познајете? Нисмо ми никакви слепи мишеви, ја сам ваш клинички психолог доктор Мини Лилер, а ово... ово је његов асистент доктор Пинокио, за кога додуше не знам да ли овде пати као и ја или се по задатку свога професора, игра на мој рачун.

Једна девојка из зрује сѣажисѣа се издвоји и ѣриђе Мини. На ѣоѣшљку носи маску кобре. Шакама јој нежно оѣѣава лице. То је Лана Лилер.

ЛАНА: Мама! Зар сте ви овде, сирота мамице?! Реците ми само, реците, молим вас, да ли вас је он довео у ово јадно стање. Мој отац!

МИНИ: Ко сте ви, млада дамо? Ја вас не познајем.

ЛЕОНАРДО: Ето, Лана, видиш да грешиш. Твоја мама нас је напустила, сине, а ово, у најбољем случају, може бити само њена љуштурса.

НЕСТОР: Мени је искрено жао, професоре, али мислим да њој више нема спаса. Дух је напустио кошуљицу и прогресивна парализа ума је у незадрживом развоју. Ускоро више неће имати никакву везу са стварношћу. Очекује се њено потпуно одсуство.

ЛАНА: Је ли, Пинокио? Ти си мађионичар који уображава да је доктор? Злоупотребио си своју моћ трансформације и завоео моје родитеље.

- ЛЕОНАРДО: Немој тако пред стажистима.
- ЛАНА: Али, татице, он је дрвени дечак коме вила још није подарила душу.
- МИНИ: Све ме боли. Хоће ли већ неко да ме скине са ових верига?
- ЛАНА: Хоће, мама. Наравно да ће вас скинути ваша једина, ваша љубљена кћи. Па макар и пала на завршном тесту код рођеног оца.
- ЛЕОНАРДО: Ја те упозоравам, Лано. Ова жена злоупотребљава твоју урођену ману. Осим тога она зна да се вешто претвара и уопште није твоја мајка. Знам да је тешко одолети болу али она нас напустила и ко зна где се сада налази. Ова пацијенткиња може да буде веома опасна.
- ЛАНА: Зар она која ме је родила, која ми је дала своју крв, своје гене, свој живот, која ме је у својој материци неговала од бесловесне тачке до пуне свести кад сам дошла на овај свет? Зар ње да се бојим, моје миле, моје једине мамице? Не, тата! Ви можда имате разлога да се бојите, али ја – не!
- ЛЕОНАРДО: Али, она зна шта си урадила са њеном Лизом.
- ЛАНА: А шта сам ја урадила, татице?! Мики је крив, он је то урадио, зато што је још увек љут, зато што га је из удобне кућне атмосфере пребацила у хладан стаклени сандук, и зато што га тамо ретко хране, сав се усукао од глади. Није ваљда да хоћете да кажете како ја прождирем сасвим мале, слатке куце?
- ЛЕОНАРДО: Тише пред стажистима.
- МИНИ: Шта сте урадили са Лизом? Говори, шта си урадила са мојим псом!
- ЛАНА: Па, ништа ја, он да, Мики, зато што је алав и незасит, зато што воли да дави и прождире сасвим мала, незаштићена бића. О, могао би он да прогута и јелена, чак чувара ако би му се сувише приближио, целог киклопа. Такав је мој питон.
- МИНИ: Шта причаш? Откуд сад киклоп?
- ЛАНА: Па у зоолошком врту, мамице. Тамо је нарастао, добио митолошке размере. Није више кућни љубимац већ закрвављени змај који само мисли на своје

ждрело и чиме би могао да га попуни. Да га сад видите, поносили бисте се њиме. И сасвим сам сигурна да би вам било малкице жао што сте га из наше куће протерали. Овде има много болесника, такорећи, осуђених на смрт и његово храњење не би био никакав проблем. Овако, чувари муку муче да га редовно снабдевају живим пленом. Па не могу ваљда посетиоцима који су купили карту. Јер он неће да га гута ништа што не мрда и не бори се за ваздух, што сам не притисне на свој змијски начин. Такав је Мики! Уосталом чувар га је спречио, извукао му је Лизу из чељусту, али, изгледа да је већ било касно за њу. Сирота, мала, кудрава пудлица.

МИНИ: Шта сте урадили са њом. Зар вам није било жао тих дивних небеско, плавих очију, тог ведрога, пуног љубави и поверења погледа? Зар њу, то невино и чисто створење, једино на свету које ме је искрено волело?

ЛАНА: Е, сад сте баш претерали, мамице. Па волимо вас и ми, татица и ја, и сви, сви вас воле, цела клиника, доктори и пацијенти, али ви... ви сте нас оставили, тако је бар мени изгледало, кад ми је он, овај овде Немац, рекао да сте купили карту у једном правцу, била сам тако тужна, дубоко потресена и страховито љута на вас, јер ми Лилери нисмо Срби, ми смо Немци а они никад не лажу, зато сам му и поверовала. Како да не верујете једном Немцу, још ако је он случајно и ваш отац, шта вам онда остаје?

Ви, значи, нисте били ту, али је била, ваша љубимица, која, изгледа, уопште није схватила о чему се ради. Сирота, глупа, љупка, Лиза.

Појма нисам имала да вас је он ове претворио у шишмиша, а ја сам хтела да вам причам за њу како се опасно нагојила јер сам је хранила само куваном свињском цигерицом, понекад и прженом јагњећом, пола тати, пола њој, а она је тако ждрала и лајала, лајала, несносно цвилела и љуљушкала своје дебело трупло на кратким ногицама јурећи на врата кад год је неко долазио. Мислила је да сте се можда ви предомислили и вратили, бар по њу, ако не и по мене, тата се ионако није рачунао. Али, Лиза, она је била навикла на ваше присуство, ма шта то вреди кад од вас ни корова. Баш вас брига што неки цвили и ничим

не може да се утеши у вашем одсуству. Ни прженом јагњећом. Све поједе и опет цвили и лаје и завија као усамљени очајан вук шуми што је давало чудну и узнемирујућу слику. Просто нисам знала шта са њом да радим, како да утешим незахвалницу. И онда, знате како је даље било?

Трагедија се десила, мамице. Ви знате колико сам ја радознала, зато сам од малена кренула путем науке и стажирања, све ме интересује, сваки феномен, поготову живот, нарочито онај гранични моменат кад прелази у смрт, какав је то процес умирање, мораћу то једном и на себи да пробам.

Хтела сам да видим да ли се Мики још увек сећа Лазе и како су се играли док су били мали, како је она лајала и лајала а он од страха бежао под фотељу и да ли су се односи међу њима променили сад кад он гута жива створења која се батргају у његовом стомаку; и куд мисле да ће кад се већ једном ту наћу?

И тако се она једнога дана несносно расплакала, и плаче и ждере, и плаче и ждере, и онда је ја узем и ставим на груди да је моја топлота угреје и умири. Најзад, кад је заћутала и задовољно зевнула, одлучи, шта ћу са њим. Није се више радовала животу а и шта ће јој он без утехе.

Хрче она а ја је носим на Калемегдан у недрима својим. Пролазници и шетачи уживају у призору и коментаришу својој дечици:

“Види како изгледа срећно куче, безбрижно спава као беба на мајчиним прсима.”

А ја... ја сам је однела у зоолошки врт и гурнула у витрину са Микијем да видим цео тај ритуал, и шта ће победити: љубав или глад. Али она, као да је предосетила, ваш весели кућни љубимац одједном се променила од страха и свака кудрава длачица се била наоштрила. Није га препознала а ни он њу. Тако се скаменила од неке унутарње тескобе и занемела као Лотова жена кад се претворила у кип од соли док је бежала из Гоморе у пожару. Мислим да је срце од страха престало да јој куца пре но што је питон и дотакао. Али, то је, разуме се био само мој индивидуални утисак а стварност је била другачија. Живот је у њој одједном мутирао и почео да се претвара у неко средње, неидентификовано стање.

Све сам то хтела да вам причам, мамице, али он, овај овде, ваш муж и мој отац и професор иако Немац лагао је као Србин, срам га било, рекао ми је да сте отпутовали у правцу без повратка, а у ствари вас је заточио у клиници и то у вашој родитељској вили. Ви, татице, мислите да је не знам чија је клиника и о чему се овде ради. Знам, знам да се бојите да се мамица не предомисли и вилу препише мени као што је то законом о примогенитури и ред, али да ћете се усудити да идете толико далеко, то нисам ни поми-слила. Ко зна шта сте планирали са мном да урадите, кад њу ликвидирате.

ЛЕОНАРДО: Тише, Лано, зар пред мојим стажистима тако говориш о мени?!

ЛАНА: Али, Лиза! О Лизи је реч, мамице, а не о њему. Видећемо касније шта ћемо са њим, због неверства, због издаје, преваре, и злочина према вама.

ЛЕОНАРДО: Али, Лано, вараш се, сине, она је непостојана а он се непрекидно трансформише уз помоћ читавог арсенала маски и карактера. У ствари, он је јефтини мађионичар а она његов још јефтинији медијум. Ја сам овде у опасности. Иако изгледа да су они везани и беспомоћни, ја у то не верујем. Ко зна о чему се договарају. О завери је реч.

ЛАНА: Одједном се питон обавио око Лизе и ја сам лепо видеела како јој поглед пун бола и страха постаје стакласт, како јој очи прскају и мале кошчице пуцају и негде у дубину душе била сам потресена, али приказ је био величанствен. Учинило ми се да видим Творца који се као киклоп храни својим створењима, јер је разјацио чељуст оволико и почео да је гута; прво главу, а задње ножице су јој се још увек трзале у неком рефлексном грчу и изненадном сазнању да је ту на превару доведена и препуштена страшној смрти. И онда се десила необична ствар, мамице. Однекуд је наишао чувар и кад је видео како питон гута вашег пса, шчепао га је за задње ноге и покушао да га извуче из питонових чељусти. При том се толико на мене наљутио и почео је да виче громогласно, тако да се силан свет окупио око нас. Али, Лиза је већ била непокретна, поломљених ко-

стију и без очију, са крзном потпуно мокрим и рекла бих некако убљуваним. Њена бела длака била је сада жуто прљава, и Мики је био љут што му је чувар из чељусту извукао оброк, шиштао је бесно и покушао њега да дохвати, али овај је био опрезан, иако љут што храним звер без дозволе управе, па је телефоном позвао полицајца који је одмах дошао и ставио ми лисице на руке и не знам шта су урадили са Лизом јер је више никад нисам додирнула. Ни чула њено цвиљење, лајање и завијање за вама. Али, мислила сам, тако јој и треба кад сте је ви, који треба да бринете о њој, хладнокрвно напустили и препустили мојој бризи, иако врло добро знате каква сам ја.

Е, па чекај, чекај, видећеш ти какав је живот без заштитника, мислила сам док сам је гледала како ждере и цвили, а они у полицији су намеравали да ме пошаљу на посматрање, али кад су чули ко је мој татица позвали су га у станицу и све му испричали, на шта се он само грохотом смејао. Они су га гледали забезекнуто и као хипнотисани слушали кад ме је он узео у заштиту и рекао им да ја чин мајора стекла у рату, да сам једна сасвим нормална девојка, само модерних схватања, одличан студент и да је целокупно моје понашање последица мог урођеног слевила и необуздане истраживачке радозналости.

Пустили су ме са њим вртећи главом и ништа нису схватили јер они су глупи полицајци, а ви, мамице, ви све разумете и опраштате ми за Лизу.

Зар не?! Ипак је то било једно размажено кученце које је у својој уображености помислило да је људско дете и да има право да нас некажњено кињи и малтретира.

А сад видим да нас нисте ни напустили већ да вас је мој зли отац овде затворио да му не узмете клинику заједно са овим вашима љубавником, дрвеним лутком.

ЛЕОНАРДО: Лано!

ЛАНА: Извините татице. Он је ваш љубавник. Пинокио!

ЛЕОНАРДО: Не допуштам такве речи пред мојим стажистима. Такав однос је проблематичан!

ЛАНА: О, па ко зна какве тек они имају ситуације у својим кућама? Истина, они нису Немци као ми, они су

углавном Срби, њихови мужеви не затварају жене у лудницама, али у целој Србији ради секира, главе лете као јагњеће на пању. Мајка сина, син оца, константно међусобно крвопролиће, сами секу прсте, руке и ноге, то је такав кермес, татице који ни сам ђаво не може више да прати. Али зато ужива, татице, сви уживају у топлој купки, окупани у крви, овде је смрт поузданије присутна од демонстрације живота. Зато смо се ми и определили за специјализацију код вас јер мислимо да је ментална болест која је захватила овај народ неисцрпан извор за богаћење психијатара, за бекство из колективне беде и сиромаштва у којем таворимо. Уколико сами не паднемо као жртва сопствених амбиција. Драге колегинице и колеге, да ли се са мном слажете? Је ли тако?

СТАЖИСТИ: *(У хору)*

Тако је, колегинице!

Лана скида Мини са ланаца, извлачи је из кошуље и оџрће је својим белим манџилом. Исидор њега је у војничкој униформи, са реденицима и бомбом о њасу.

ЛАНА: А сад, мамице, ми идемо кући. Доста је наставе за овај дан.

ЛЕОНАРДО: *(Исјречи се)*

Лано, сине, не можеш пацијента да водиш из болнице без отпусне листе.

ЛАНА: Па где је ја водим, татице? Зар ова вила није наша кућа?

МИНИ: Ја просто не идем са тобом нигде, девојко. У ствари, ја и не знам ко си ти.

ЛАНА: Ја сам твоја слепица, мамице.

МИНИ: Не, нипошто. Моја Лана је мала, слатка девојчица којој сам купила пудлицу са небеско плавим очима, а ти... ти си врло агресивна и носиш бомбу.

ЛАНА: О, да! Бомба је ту! Увек са мном. То је зато што нама, незаштићеним и слабовидим девојчицама није лако у овом зверињаку, поготову ако је татица рођени зликовац, а мамица луда и не познаје своје дете. Сирота мамице где је ту крв која уместо очију служи за препознавање? Он вас је фрустрирао, овај овде,

сатански доктор, и ја то знам. Ускоро ће и сам платити за терор који у име здравља врши над вама пацијентима.

ЛЕОНАРДО: Несторе! Држи је, љубави!

Несћор љриђе и ухваиш Лану за руку.

ЛАНА: Ох, каква фатална грешка, Пинокио.

НЕСТОР: Хајде са мном, мала моја. Идемо у мој кабинет. Тамо те већ очекује Носферату. Ниси видела маску правог вукодлака, фрак грофа Влада Цепеша. Да видиш како црни лешинари шепесају својим крвавим крилима о мермерни под прекривен мртвим пацовима. Да ти се коса дигне на глави.

ЛАНА: Слушај ти салонски ладолежу! Ти си једна нереална креатура и то је све. Ако мислиш да ћеш моћи да ме задржиш својим желатинским стиском, онда те жалим. Јер ти појма немаш с ким имаш посла. Ти можеш да се претвориш у шта хоћеш, али моја моћ метаморфозе је брутална сила која све разара и претвара у прах и пепео. Довољно је само да повучем осигурач о мом пасу и... бум! Нема више доктора, ни пацијентата, уместо ваше менталне пустоши остаће само патрљци ваше славе. Зато је боље да ме одмах пустиш и склониш се на пристојну дистанцу јер ћу целу ову јазбину да бацам у ваздух.

ЛЕОНАРДО: Пустите је, докторе, пустите. Она никад не прети узалуд.

НЕСТОР: О, па опасност покреће мој адреналин. А кад се ја испуним гневом нека је Бог у помоћ ономе против кога се он окрене.

Лана се нагло окрене и једним чврстим захваћом га баци у суйроћан угао собе. Несћор осћаје шта да лежи. Прилази му Мини и љодиче главу.

МИНИ: Јадни мој Несторе, зар не видиш у какву си породицу ушао. Да ли те нешто боли, јеси ли сломио руку или ногу, да ли је врат цео и глава читава? Хајде полако уз мене и не мешај се у оно што твој ум не може да схвати.

Лана скида бомбу са ојасача и љећља око њеног осигурача.

ЛАНА: Бум! Татице. Шта кажеш на “бум”!?

ЛЕОНАРДО: Лано, остави експлозивну нараву на миру, сине. Довољна је једна грешчица у руковању и сви ћемо одлетети у ваздух.

ЛАНА: Тако је, мудри татице, али зашто грешчица, као да ја нисам експерт? Сада мамица и ја одлазимо, а ти, ако се не склониш са пролаза знаш врло добро шта те чека.

Груне лиџурђија. На сцену, у поглаћеним византијским одорама на колицима са почковима прекривеним драјеријама, пролазе Боџ ошац и Богородица Марија са бебом у рукама. Колица вуку друѓи болесници преобучени у анђеле. Кад они прођу сценом звуци лиџурђије уишну.

ЛЕОНАРДО: *(Крсти се)*

Бог нека нам помогне, дете моје. Апаге сатанас!

ЛАНА: Зашто се молиш Богу, татице? Па то су само полудели демони који насрћу на небо јер су на земљи толико загадили простор да им је потребно спасење. Али њега нема ни одозго јер сав празан простор је испунила патња. Само се ми овде батргамо јер нам злочин даје илузију да постојимо. Због тога је ту овај атрибут рата, смрти и разарања, да све наше гадости и нас саме пошаље у неповрат. И ћеркицу, и татицу и мамицу, и моје колеге стажисте, све пацијенте, докторе, читаву клинику! Јер мој живот не прати весеље и ја немам разлога да му се радујем.

А ви, драге колеге и колегинице, и ви ћете летети према заслугама, неко у рај, неко у пакао, а бога ми, биће и оних за чистилиште, ако се на време склоните из ове породичне расправе. Не знам само шта чекате, шта сте се смрзли од страха, хајде, хајде, па ово је психијатријска клиника, ускоро ће гвоздени шрапнели да полете као рој зунзара, зазујаће и запиштаће ваздух од експлозије, бежите из ове луднице док не буде касно. Пракса је за данас завршена, сад почиње маларија, зар не видите како ми нерви подрхтавају, како ме зима обузима и силно тресе моје читаво тело. Ја сам вас на време упозорила да мој татица има кризу идентитета која ће се још више продубити кад остане без клинике коју је мамици на превару отео. А она је моја! То врло добро зна и мамица која ми је обећала кад завршим специјализацију. Чекам само

његов сертификат и њену тапију.
Зато бежите одавде да вас шрапнели не изуједају, да вам не разнесу месо и крв по зидовима и таваницама, да вас после родитељи и полиција не скупљају кашичицом за слатко.

Друго смо ми. Ово је наш породични неспоразум који морамо сад одмах и овде да решимо. Бежите док још имате главе на раменима, док још имате шта да изнесете из ове лударе.

Брзо, хитро напоље и не осврћите се све док ми не уредимо наша међусобна права и обавезе.
(*Окреће маску разјапљене кобре са зашљока на лице и почне да сикће*)

СТАЖИСТИ: (*У хору*)

Ја сам змија, а ти жаба,
Жаба, жаба, жаба, жаба,
Бежи жаба, бежи жаба,
Али цаба бежи жаба,
Цаба, цаба бежи жаба,
Крастача!

Мини скочи на леђа Лани и зарије јој зубе у врати. Сћажистии се уз врисак и у јаници разбеже са сцене. Несћор иакође јокушава да јобежне, али га Лана хваћа за крагњу и чврсто држи.

ЛАНА: А не, Пинокио, ти не, ти си дубоко загазио у овај пројекат. Метаморфозе не могу више без тебе.
(*Извлачи му белу свилену марамицу из ѓорњеџ цепа на сакоу и сћавља је на рану. Мини јочиње да кашље и да се ѓуши*)

Позната ми је твоја дилема, али ми ћемо, ти и ја, разрешити све њене смицалице и изићи из овог сумрака на светлост, на сунчани дан, топло и светло уточиште.

Сада ми скини мамицу с врата, видиш да је моја крв гуши, напила се отрова из мојих вена и сад цркава горе на мени, само полако, изведи је напоље док још може да хода, на базен, међу жабе, док ја не завршим разговор са оцем, да нас двоје расправимо о томе како се од мртвих људи праве живи вампири.

МИНИ: Нисам ја ваш пацијент па да задовољно крекећем у терапевтском базену за трансформацију несрећника у срећне водоземце.
Крвљу се ја храним демонском, отровом пакленим.

Осећам како ми се читав организам грчи у боловима, како умирем и одлазим, али не заувек. Чим умрем вратићу се овамо да изравнамо рачуне за сваки страх док сам била жива, непроспавану ноћ и муке моје миле, моје слатке, непреболне Лизе.

Вратите ми Лизу, хоћу да је сахраним у свом дво-ришту, испод јасике кроз чије трепераво лишће је волела да гледа како паперјасте облаци прелећу над Београдом.

ЛАНА:

Они су њу бацили у контејнер и одвезли право на депонију где сад трули и распада се. Као мртворођенче.

Хајде, мамице, силази са моје грбаче, зар не видиш да ти моја крв не прија, пуна је хероина, умрећеш од њега, а ја то никако не бих волела, јер ти си моја мамица, алфа и омега мога живота, почетак свих радости и патњи за које знам. Татица је крив за све, он је заслужио казну и ми ћемо га деградирати. Ти и ја, мила моја мамице направимо модерну и хуману клинику од Метаморфоза, показаћемо како се пакао претвара у рај. Сви ће умрети од среће.

Зато се ти више ништа не плаши, него пођи са њим слободно, он ће те мирно провести поред портира и стражара, право у део за лечење мртвих пацијената. Пинокио зна врло добро да ћу на најмањи знак издаје да му заврнем шију. Утолико пре што са њим имамо друге планове. Ви и ја ћемо направити мушкарца од њега.

Хајде, Пинокио, шта чекаш.

Несћор обухваћа Мини око сѝрука и нежно је скида са Ланиних леђа.

НЕСТОР:

Идемо, Мини, одавде, у слободу.

МИНИ:

Молим вас пустите ме овде да умрем. У мојој рођеној кући. Ја одавде не идем никуда, поготову не у катакомбе са оним уоченим, страшним сподобама. Ја немам поверења, уосталом ја уопште и не знам ко је ова млада дама. Неки демон сигурно. Њеним крвотоком теку отрови од којих ми се мути у глави и ја више не могу усправно да стојим.

ЛАНА:

Хајде, хајде, мамице, не прави се луђа него што јеси. Моја крв је твоја само оплемењена крвљу немачком.

ЛЕОНАРДО: За вас је боље, децо, да је оставите овде, у кошуљи и ланцима, ја ваљда најбоље знам шта радим.

ЛАНА: Ђути, старче, ти си рекао своје!

ЛЕОНАРДО: Зар те нисам на време упозорио, ајде реци ми јел' нисам био фер. Та крв која ти јури из врата није моја кривица.

МИНИ: Мене силом одводе, Лоња, заштити ме, молим те, ја не верујем у њихове добре намере, не дај ме, мили Лоња, уосталом ти си још увек мој муж!

ЛЕОНАРДО: Мени су руке везане, Мини. Сама си хтела слободу, па сад изволи, врата су ти широм отворена. Ја ту не могу ништа.

МИНИ: Али, ја умирем, Лоња.
Молим вас девојко, ви сигурно имате мајку. Помислите само како би њој било кад би је неко не-престано тумбао тамо и амо, кад би јој потпуно одузео право на љубав према сопственом детету, као што га одузимате ви мени. На кућног љубимца.

ЛАНА: О мамице, слушајући вас дође ми да у свом дубоком јаду и чемеру шекспировски узвикнем:

“Лицемерје, име ти је жена!”

А има ли ишта лицемерније од мајке која без икаквих емоција, у име биолошког императива доноси на свет окупан страхом из родитељског погледа, пре него те загњуре у топлу воду.

МИНИ: Не разумем ја тебе и бојим се твог језика.

ЛАНА: Па, добро. Реч је о томе да ме никад ниси волела, чак ме ниси ни признавала за сопствено дете иако си ме носила у себи девет месеци.

О, мамице, сећам се, врло добро се сећам кад си ме родила твог избезумљеног израза на лицу, мржње према узроку твојих порођајних болова и док су ме други волели и мазили ти си одбијала да ме узмеш и гладну подојиш. А ја сам, широм отворених очију, врштала...

МИНИ: Смејала си се, кикотала као демон из пакла!

ЛАНА: Не, мамице, то је у ствари био врисак из дубине моје мале душе, јер сам већ тада схватила да ме живот не прихвати, да ме рођена мајка не воли.

Ја тебе разумем, можда је то за твој префињени укуски кич, можда сам ја патетична, можда је моја патња неприхватљива, али ја сам на самом почетку прошла кроз пакао одбијања, мој долазак на овај свет је уместо топле љубави дочекао хладан презир и одвратност. Тада још помислила сам да је живот мој непријатељ, да је једино смрт моја инспирација и циљ. Убиство другог је моја радост, а саме себе највиша могућа екстаза у срећи која можда није толико велика колико је моћна и има сва обележја космичке мудрости и звездане праксе. Али моја душа је широка а ум отворен и ја схватам, све разумем и опраштам јер ми смо неуспели експеримент Творца који нас је, одавно разочаран својим делом, дефинитивно напустио.

Ништа не помажу наша претварања, биолошке, интелектуалне, менталне и моралне метаморфозе, он нас лако препознаје и остаје безбедно удаљен заувек. То је наш проблем, мамице, неприступачност родитеља, себи и ближњима због чега остајемо усамљени и изгубљени у неразумно огромним просторствима са којима се успешно стапамо само као ништавило. Зато сам дошла да ти понудим нови смисао и веру у лаж да постоји спас кроз наду и љубав, да потражим мир и утеху изван душевног подручја бола у којем се ти давиш. Веруј у мене као у свога спасиоца јер ја сам кост твоје кости и семе мога оца. А ви сте узор погубљених у широком избору могућности од којих сте се определили за најгору: мржњу! Разуме се да је боља погрешна одлука од лажне дилеме која нас држи у стању непокретности супротно егзистенцијалним законима дијалектике. Јер мора да има своје релативно кретање да би отворило апсолутну непокретност. Знам колико си волела своју Лизу и сад и сама видиш колики је бол кад се изгуби смисао свога живота, кад погрешно одредиш вредности својих ближњих које си покушала да мултипликујеш и да нас тако умножене као своју различитост свако од нас бацаш у лице.

МИНИ: Да ли си ти Лизу заиста бацила питону у чељуст?

ЛАНА: Не, наравно, па где бих ја, мамице, зар твоју љубав, ону коју си волела толико више од своје ћерке. Ја сам је само спустила у тај топли стаклени сандук да се

упозна са другом врстом живота која не зрачи топлоту већ је исисава из свега што зрачи рециклирану сунчеву енергију, као што смо ти и ја, и татица, макар колико то било неприхватљиво, његово срце је топло исто као и Лизино и осталих топлокрвних сисара. Тачно је да је она доживела стрес од различитости, али то је за њу било веома узбудљиво искуство, непоновљиво и драгоцено. Завирила је у само гротло истине и тамо угледала прозор због кога је вредело дати и живот.

ЛЕОНАРДО: Лано... Лано... јесам ли ја, сине, добио тебе за радост или за тугу, за срећу или несрећу и пропаст моју? Не знам каква је то мана у теби да презиреш и мрзиш свога родитеља, али дозволи ми бар да те као професор упозорим: ако наставиш са таквим понашањем код мене нећеш положити.

Нити ћеш ти, Несторе, даље бити мој асистент.

НЕСТОР: Али, професоре, она прети бомбом, да ће уништити, да ће разорити наш заједнички сан, да имамо нашу клинику, са нашим пацијентима чији живот и сав њихов смисао зависе само од нас. А сад и сами видите докле се наша позиција срозала.

Уосталом, то су ваше жене и ваша дужност је да ме од њих заштитите, а не да ме овако тривијално пустите низ воду.

ЛЕОНАРДО: Добро, ако је тако, само је водите, водите ову злу кучку што даље од мене да не трпим више увреде и понижења од неверне, луде жене која ме где год стигне поткопава и ради о глави мојој. Она не само да не зна за верност и морал у браку, него одбија да препозна своје рођено дете. Крв њену пије. Водите је! Нек цркне на другом месту!

МИНИ: Знала сам да сам родила демона онога часа кад је из мене промолила главу широм отворених очију и уместо да чујем здрав дечји плач, разлегло се њено церекање по породилишту тако да су све бабице и сви акушери били затечени, збуњени и уплашени.

Шта је то Лоња, мили мој, какво је то зло које си усадио да расте и сазрева у мени? И ти сад хоћеш, после свега што је урадила мојој Лизи, да њу прихватим као своје чедо? Ја нисам хтела, Лоња, овакав развој догађаја. Мислила сам да су тако високи инте-

лектуалци, па макар и декаденти, далеко изнад нивоа примитивног злочина и ниске освете. Али ти... ти ниси могао да се уздржиш, подлегао си страстима и доживео метаморфозу. Прометнуо си се у звер и постао толико неочекиван да си све нас у клиници угрозио, не само професионално него и егзистенцијално. Сада имаш прилику да покажеш да си још увек добар човек и да ћеш заштити своју љубав од страха које ме очекују. Ја не знам где ме она сада води и шта ће ускоро бити са мном. Више бих волела да скончам у овој соби без светлости и ваздуха, привезана ланцима за зидове као шишмиш, него да она изводи своје виво експерименте на мени.

ЛАНА:

Хајде, жено, доста је пренемагања, не опири се више. Сви ви знате шта нас чека у будућности, али то не значи препуштање пропадању чему сте ви сасвим неодговорно изложили читаву клинику. Уместо да искористите срећну околност душевног поремећаја код ваших пацијената, да им помогнете бекство од свих ужаса стварног живота, да их трансформишете у засмејане животиње и биљке које цветају од среће, да лечите наркомане и децу која вам умиру по подруму и тавану, што од глади, што од импровизованих вешала и бацања са крова, сами сте тонули у болест и међусобне размирице. Заборавили сте на Хипократову заклетву, на светост лекарског позива, па сте зашли у сопствене страсти, отуђеност и перверзију и тиме дали широк замах вашој пракси убијања и еутаназија. Клиника није губилиште већ лечилиште и захтева здраве докторе, а не болеснике који се под утицајем сопственог менталног распадања претварају у мађионичаре и зле чаробњаке што испробавају силу дејструкције на другима.

Зато, томе мора доћи крај, па макар да сте ме и десет пута родили са отвореним и мртвим очима што вам не даје за право да одбаците рођено дете и његово васпитање препустите бизарној литератури у вашој окултној библиотеци.

Овог дивног дечка и бриљантног студента, мог Пинокиа сте толико излудели да више уопште не зна ко је он, мушко или женско, љубавник или љубавница, врста људска или животињска. Сваки час мења маске и губи се у њиховом међупростору.

Зато морам да га у потпуности преузем од вас и

спасим од ваших злоупотреба. Ви сте завршили карријеру финих целата који погледом трују а речима докрајчују пацијенте чију болест својом злоћудном терапијом продубљујете до неслућених размера. Људи просто пропадају кроз себе и тону у таквим пакленим дубинама које постоје само у уму човековом, безбедно забрављене и закључане чија сте врата својом непримереном психичком техником психоанализе отварали једна по једна и пуштали зло у хрпама из индивидуалног пакла у колективни чиме сте трајно загадили људску средину. Нећу вас више пустити да на миру наставите свој злочиначки посао, моја дужност је да вас зауставим, ваше пропадање и свих оних чију сте слободу и право на болест тако перфидно узурпирали.

Напоље, мамице! Пинокио, води је! А ја чим завршим са татицом, чим га ставим на безбедно место, тамо где одувек припада, у металну касету клиничке мртвачнице, стижем за вама. Да видим шта сте са њом може урадити, да јој испумпам мој психостимуланс из желуца, да је очистимо и одуземо крила слепог миша, да не лепрша тако загађена по нашим чистим просторијама. Није она прави вампир.

Али, биће, биће...

Хајде, хајде, шта чекаш?! Води је.

Несћор одводи Мини.

ЛЕОНАРДО: Свако има неку представу себе која му помаже да се представи себи и другима. Неко је војсковођа у својој глави, други уображава да је књижевни геније, а неко сатима извија гласом у купатилу верујући да му Карузо није до колена, док има и оних који доживљавају себе као пацова, неуморног борца за сопствено преживљавање и спас своје одвратне врсте која се шири по подрумима запуштених кућа и градској канализацији, септичким јамама и разрушеним гробљима.

Али, мало је оних који себе виде као праву звер, који јесу звер, са маском или без ње.

(Леонардо окреће златну маску лава коју је носио на зашиљку и ставља на лице. Чује се лавља рика кроз звучник на његовим грудима)

Свако ко насрне на лава мора бити свестан последица његове разорне снаге, оштрих канџи које цепају живо ткиво и моћних чељусти које раздиру жртву.

Ја не пијем крв као твоја мајка, ја сам имун на твој отров јер сам и сâм од њега сачињен.

Зато, Лано, ако не желиш да осетиш како ти очеви зуби пробијају гркљан и грубо ваде живот из тебе, треба да будеш стрпљива и сачекаш свој природни ред, да не насрћеш на свога оца и професора јер и лавови умиру кад им дође време. Врати ми маму, јер нико не може да буде господар у туђем брлогу, па ни лав, ако не убије власника. А власник овај је склон имагинарном понашању и не зна да није суђено пацовима да владају светом, макар колико они били подмукли и опасни борци. Због тога те упозоравам да поново обучеш свој студентски мантил и прилежним радом и дисциплином довршиш специјализацију код мене како не би била прождрана од силе која твори ред и поредак у овој институцији.

Јер ја сам почетак и крај свега што овде постоји и тешко свакоме ко се усуди да стане на моју стазу славе, моћи и успеха.

Ја сам цар а ви сте сви моји поданици и послушници уколико не желите да завршите као провијант у мом космичком ждрелу.

Лана скине бомбу са ојасача и удари ђа њо ѓлави. Злајџна маска лава оѓрезне у крви.

ЛАНА: Вараш се, старче. Време твоје руке и владања је прошло. Ово сада је наш живот, нових генерација које се нису разболеле као твоја. Оне су се већ болесне родиле.

Један оѓромни црни ѡацов дође и њуши ваздух.

МРАК

ТРЕЋИ ЧИН

Пшцице цвркућу и жабе крекећу. Иза паравана са покрећном завесом размилели се пацијенти са жабљим маскама на лицима. Они скакућу са мрежицама у рукама и хваћају лейшуре, шакама ље-скају комарце по себи и одмах их сиваљају у устима. Понеки од њих илива у базену из које ширчи шевар. Сцена је морбидна иако приказује природну идилу.

Пој зрикаваца.

Сасвим најред, испред завесе на паравану, кабине шефа клинике. На зидовима бубњеви и обредне маске разних урођеничких племена. Њихов израз је засирашујући. Иначе, све је стерилно бело, про-зрачно чисто. У соби зелене палме, шарено цвеће, свилена завеса лелуја на повешарцу.

Доктор Нестор ођружен на каучу и подлакћен, свира на лућњи и иева.

НЕСТОР: “Кад би ове руже мале,
за бол срца мога знале,
пустиле би сузу коју,
да ублаже тугу моју...
Пустиле би сузу коју,
да ублаже тугу моју...”

Ал’ не знају, ал’ не знају,
шта је узрок моме вају...
Само ова једна знаде
Шта бол срцу мом зададе...”

На сцену ушрчи Лана у крајкој сукњици породичне девојчице. На лицу носи маску разјављене кобре, у руци ружу, о појасу бомбу. Преко груди су јој укрићени реденици муниције.

Хор жаба зађрми:

“... И ова мала, мала,
Ружицу брала,
Драгану свом...”

Лана се пшатурално поклати и почне да реципиује дечјим гласом.

ЛАНА: “Ја сам змија, а ти жаба
жаба, жаба, жаба, жаба,
бежи жаба, бежи жаба
али цаба бежи жаба,
цаба, цаба бежи жаба
жаба крастача!”

Жабе крекећу и аїлаудирају. Лана се кокејно клања и са книксом предаје ружу Несџору. Сцена је као са неке средњевековне виџешке тїаїисерије: круїа али романтїична.

- ЛАНА: Ти си дрвени лутак,
мозак ти облутак
песма ти је струготина
црвљива подеротина...
- НЕСТОР: А ти си неваљалица
растурена слагалица
делови свуда висе
па немаш ни сисе...
- ЛАНА: (Подигне маїцу и обнажи ģруди)
Имам сисе, имам сисе
види како лепо висе...
(Плаче)
Само немам мамицу и татицу. Чика Пинокио! Где су
моїи мама и тата?
- НЕСТОР: Тамо су, Лано, где си их ти ставила. Али, неваљала
девојчица неће да каже и они сад негде у буцаку седе
тужни и плачу.
- ЛАНА: Није! Отишли су у град да ми купе лутку. У граду је
светлост, а овде мрак.
- НЕСТОР: Зар немаш мене?
- ЛАНА: Имам, али толико си офуцан Пинокио да из тебе
испада пиљевина на све стране. А немаш ни очи.
- НЕСТОР: А шта ће ми онда цвикер на носу, мала моја?
- ЛАНА: Џаба ти цвикер кад ништа не видиш, а ја бар видим
мрак и нисам од дрвета као ти. Тебе, кад неко ода-
лами, само цвикер цвили од страха.
Боїи се да га не поломе.
(Удара ģа)
- НЕСТОР: Е, хеј, хеј, па то боли, Лано, престани да ме удараш, ја
нисам од дрвета, али ако ми сломиш лауту слушаћеш
само жабе и зрикавце. Нећу имати на чему да свирам
романсе.
- ЛАНА: А што ти мене стално плашиш водоземцима?
- НЕСТОР: Нису то прави водоземци, то су наши пацијенти са
жабљим маскама које су сами одабрали зато што
воле да крекећу. Ти си кобра, јер ти је срце хладно,

али чика Пинокио има за тебе другу маску, само мало успаљену. Додуше, иако је раскалшна и развратна, ми смо кроз све то већ прошли и сигуран сам да ћеш се тада сетити где си ставила своје родитеље.

Показује јој пољећину лућње на којој је живим бојама насликано лице девојчуре са руменим образима, разрођаченим крућним очима, црним дебелим шрејавицама и јако намазаним ружом око усана. Лана удари пснициом по лаући, она гласно забруји и узнемири хор жаба.

ЛАНА: Никада, никада, никада!

Жабе почињу шромогласно и у паници да крекећу; Лана се хваћа рукама за главу и длановима покрива уши.

НЕСТОР: Не бој се, мило моје. То су само распевани безуби старци и старице који су повадили протезе зарад чистије интонације. И да хоће немају чиме да те уједу.

ЛАНА: О, зликовче! Од клинике си направио гадну баруштину у којој све врви од љигавости. Глава ми пуца а ти певаш градске романсе. Има ли то икаквог смисла и чему то води? Ја те молим да искључиш ово кркетање, ову тропску влагу и шљапкање по мом мозгу, иначе ћу да провриштим од беса.

(Вади нож из недара; изазовним гласом)

Пази, пази... Овај се не увлачи у себе, већ у тебе.

(Вришићи, зашћим враћа нож у недра)

Али, пошто твојим жилама тече струготина, биће боље ако те голим рукама задавим.

Хваћа га рукама за враћ. Несћор се коћрца исћод њенога сћиска и шрчевићим најором покушава да јој сћирѓне маску са лица.

НЕСТОР: Лано, Лано, шта ти је девојко, па ти мене волиш. Ја сам твоја лутка на концу, најомиљенија играчка. Зар хоћеш и мене да убијеш, своју једину љубав?

ЛАНА: *(Хладно)*

Да. Хоћу, Пинокио.

НЕСТОР: Али, ја сам твој управник, доктор Нестор.

ЛАНА: Ти си обична дрвена варалица која добро гори кад се гурне у ватру. Запалићу те, мајмуне, да своју крв огрејем на твојој пиљевини.

Насћави да га дави. Он кркља и последњим најором усће да јој сћирѓне маску са лица. Њене су очи заћворене. Несћор шешко долази до даха.

- НЕСТОР: Пробуди се, Лано! Отвори очи и погледај око себе. Твоје слепило није оправдање за зло које чиниш.
- ЛАНА: Ох, Несторе, моје су очи затворене и ја више не видим ни мамицу ни татицу, нити знам где су се изгубили у свим овим катакомбама. Не знам шта се ово дешава са мном, да ли ме то стиже казна, или...
(Широм оивара очи, лице јој је нашминкано као оно са њолеђине лауџе. Гледа разрођачено око себе, али је сада јасно да је заиста слепа)
... не знам само јесам ли ја експериментатор или експеримент кад се моје сензације овако неодговорно, овако лудо са мном поигравају. И колико у ствари имам година, три или двадесет више кад очекујем лутку од оних који можда више нису међу живима.
- НЕСТОР: Живи су они, љубави, живи, само добро учаурени, све док им не израсту црна крила. За лет у свет сенки и прошлости.
- ЛАНА: Хоћу једну лепу избуљену лутку која никада не затвара очи да ми прича о свему што види, о свима вама злочинцима и вашим криминалним технологијама. Хоћу само једном да вас видим. Како вам зенице расту, како вам се дупе зноји од страха кад се кобра баци у ваш очни вид.
- НЕСТОР: Добро, добро, реци ми где си их закључала, у којој цеви за вентилацију или канализацију. Не знам како да допрем до њих. Можда стигнем на време да их спасим.
- ЛАНА: Само у твојој машти. Чак и ако су живи неће још дуго, пошто су сахрањени заувек.
- НЕСТОР: Моја је дужност да водим рачуна о безбедности свих наших пацијената и кадрова. Њихово задовољство, чак срећа је мој први задатак.
А сад, кад ме већ не видиш, окрени се ка мени и добро ме слушај.
- ЛАНА: Не могу, Несторе. Плашим се од овог жабљег хора са мноштвом избуљених очију уперених у мене као да ме оптужују за сопствену судбину, иако су своје маске сами одабрали. Нико им није наметао одређење. Овде има и других физиономија, безброј на избору, али њих је привукао базен.

Свако може слободно да изабере како жели да се представи: као моћни лав или брзонога бубашваба, бржа од гепарда. Претварајући се у животињу човек не бежи од себе, него хрли ка себи, тражи се у свом давно заборављеном генетском искуству. Само живот има способности разликовања, а после њега сви смо исти. Зато је неопходно да умремо ако хоћемо потпуну и чисту метаморфозу, враћање сопственом изворишту, нашем прапочетку.

О, смрт је креатор нашег почетка и краја, а живот је само њен потрчко и лакеј који нас преводи од тачке постанка до тачка нестанка. Зато сам се ја и определила за смрт, пошто ме издајнички живот увлачи у сентименталне воде где ме туга обхрвава и дави.

Нико не може да буде срећан док не умре.

НЕСТОР: И смрт је илузија, Лано, постоји само њен привид, такође подложен променама. Ми илузионисти и мађионичари имамо моћ над свим стварима: оним које јесу и оним које нису. Довољно је само да махнем руком овако и да се сви лудаци изгубе са хоризонта. Нема потребе за њиховом физичком ликвидацијом. (*Махне руком, завеса се навуче на њаван, хор водо-земаца несћаје*)

Куле и градови, континенти нестају из видног поља посматрача под мојом магијом.

ЛАНА: А можеш ли да учиниш да се појави нешто што уопште не постоји. Да мртви оживе и поразговарају са нама. Да нас упозоре на будућност која нас чека.

НЕСТОР: Само реци шта желиш. Мутанта неког, чудовиште са два пара очију, без ногу, са безброј пипака. Да буде ћелаво и збрчкано као миленијумски гуру са Тибета који је пронашао тајну бесмртности и сад више не може да умре.

ЛАНА: Хоћу татицу и мамицу да видим, још једном да се подсетим свог незаборавног детињства. Да видим та хладна чудовишта која су ми ускратила љубав и подршку од првог дана боравка међу њима, оне који су мој дом испунили међусобном мржњом и гложењем од најранијег детињства. Хоћу да се подсетим на дане када се живот преда мном отварао као цвет у зору, као цвет који подругује на лешеве свих оних

бубица које су, намамљене његовим бојама и мирисом трулежи, зарониле у смрт тражећи сласт живота да би откриле њену неминовност. Хоћу да видим њихово стање сада и јесу ли још увек у животу или им се лешиви полако суше и нестају у складу са немилосрдним правилима сваког протицања. Да видим је ли њихова жилавост бесмртна као и њихова међусобна нетрпелјивост.

НЕСТОР:

Све што желиш, мила моја, а што је у складу са мојим могућностима, биће ти на располагању. Живи и покојници, вешти еквилибристи и трапави зомби, збивања и успомене, оно што може наш ум да реконструуише, свака мрва сећања и памћења биће претворена у громаду чији ће нас притисак мрвити као недоступна жеља, као неповратно искуство, као живот који никада нисмо имали, нити ћемо га имати. Само, морам да те упозорим на опасност да ће ти уз оно што желиш, бити представљено и оно што те дубоко повређује и понижава, све оно, цео интегритет збивања у које неопрезно поново зарањаш и излажеш се опасности наше неконтролисане прошлости. Јер оно што ћеш сада видети то си ти, а не они у стварности, они у теби, а не у себи. Кад те будем искључио из тог сусрета за тебе може да буде касно, могу нове ране да се отворе за које је питање хоћеш ли имати времена за њихово исцељење.

Зато те још једном питам, желиш ли збиља тај сусрет са собом, који је већ одавно прошао, који је мртав, Лано, запретен негде дубоко у катакомбама и подземним ходницима као цркнута кртица? Желиш ли да оживиш онај део свога живота од кога си, јурећи у будућност, одавно побегла? Желиш ли да видиш лице смрти које није ништа друго до паралелно лице живота од чије спознаје тако френетично бежимо?

Шта су они у твом памћењу, живи и моћни, озбиљна претња нашим амбицијама, а у стварности се распадају и суше у неком тајном буцаку у који си их сместила? Шта ако у твојој свести мртви покрену стару интригу и побију нам пацијенте што не би било добро за репутацију наше клинике.

Или, не дај Боже, напусте зидове ове виле и читаво своје зло прошире по свету.

- ЛАНА: Ти знаш да то није могуће, мртви само инспиришу, они не убијају и не мешају се са живима сем у твојим спиритистичким сеансама, у психоделичним представама, када смо склони да сваки злочин који сами починимо припишемо њима, јер они јесу криви зато што све њихове гадости и мане живе у нама и оне нас подстичу да наставимо њихово дело. Зато је свет од свога постанка све гори и гори јер старом злу увек додајемо нову инспирацију, јер се трудимо да будемо достојни потомци својих предака.
- НЕСТОР: А шта је са нашом одговорношћу и савешћу, најзад шта је са страшним сенима почињеног зла, еринијама које нас прогоне у сну и на јави када танку границу свести провали понор испуњен вепрућим лешинама наше генетске прошлости? Зар да и сами поспешујемо труљење живота који се ионако с тешком муком бори за било какав смисао, зар је могуће да је зло његова сврха и циљ?
- ЛАНА: Мили мој Пинокио, јадна моја пробушена врећо струготине, ниси ваљда решио да мене плашиш мраком и мојим могућим понирањем у њега?
(Почиње да скида одећу са себе)
Зар ти ја изгледам као неко ко се боји шапата из детињства, зар сам ја та жаба која бежи од змије у страху да се не нађе на вијугавом путу, у ваљкастом стомаку? Зар још увек ниси схватио да сам ја ловац у тами, зар ниси разумео природу моје моћи и власт коју имам над собом и другима?
(И даље се скида еројски изазовно)
Ако сам рођена слепа не значи да не видим, јер моја тама је изнад твоје светлости, мој живот је јасан и није замућен као твој.
Ко мени шта може кад сам одрасла и стасала у злу мојих родитеља, тебе, нашег породичног љубавника?
(Прилази Несџору скоро дола са очиљедним љубавним намерама)
Ако не могу да се погледам у огледалу могу у души мушкарца који ме жели, у дрхтају његовог гласа, покрету који одаје нестрпљење и страст. Зар нисам неодољива и привлачна овако у неглижеу, зар твоје аморфно биће не чезне за мном? Зар и ти не видиш?
Окрени се и погледај у моје витко тело, у дуге удове

који чекају на жртву у загрљају, буди моја жртва, мили, а ја извор твог највећег задовољства и среће, опусти се, дај се жени као мужјак богомољки да ти на врхунцу доживљаја, у страсном оргазму одгризем главу.

(Прилази му; он стиоји укочено са прекришеним рукама на зрудима, окренути у суйројном правцу од ње)

НЕСТОР: Није лако живети у страху за свој положај, па чак и живот. Ти си тако каприциозна и имаш нека очекивања и захтеве због којих не могу да се опустим. Добро. Ја признајем да сам сексуално амбивалентан, али не могу тек тако да стављам стрихни у порције пацијената, јер не знам шта ћемо са десетинама мртвих, где да сахранимо и како инспекцији да објасним њихову изненадну и колективну смрт.

ЛАНА: Није наше да знамо где се крећу излечени, већ да се жртвујемо за добро болесника, да их спасимо од њихове патње и бескрајне туге која их је у црно завела. Уосталом, ти си се заклео Хипократу и ако метаморфоза не помаже, ту је еутанасија.

НЕСТОР: Обуци се!

ЛАНА: Откуд знаш да сам гола?

НЕСТОР: Ако хоћеш да ти призовем родитеље не можеш да их дочекаш тако непристојно.

ЛАНА: Лези доле! На кауч!

Он легне послушно, она га свлачи.

НЕСТОР: Зар мислиш да је ово даноноћно кретање моје ментално опредељење? Чак ни твоја физичка лепота не може да ми скрене пажњу са те ужасне какофонije која треба да ме подсети на хармонију природе и њено савршенство. Више волим праву музику и чисте односе у којима доминира тон, а не бука. Шенберга ми дај уместо жабљег кретања. Добро, разумем да хоћеш њих да усређиш, али зашто мене унесређујеш? Не кажем да сам емотивно везан за своје пацијенте, али не можемо ваљда тек тако све да их побијемо, као твоје родитеље.

Лана му ојкојчава панијалоне и пење се на њега. Починје да води љубав, у поћешку ритмично и одсујно, касније стирасније све док оргазам не доживи као ајокалийсу. Он се све време контролише.

ЛАНА: А шта каже инспекција, и уопште, какав је њихов утисак?

НЕСТОР: Одушевљени су, Лано. Просто фасцинирани. Кажу да је наш метод унео револуцију у светску психијатрију. Кажу да ће то нашу земљу ставити у сâм врх бескомпромисног обрачуна са менталним злом овог времена. И још кажу да ћемо ми као народ, захваљујући метаморфози ускоро бити једини нормални у читавом свету.

Лана полако заиџада у орџазам који се испољава као најад еџилеџије.

ЛАНА: То, то, то! Боже Киклопе, ја нисам змија, већ жена и желим срећу и пуне емоције, а не леден гроб да у њему обитавам ја и цео мој свет. Извуци ме одавде и прими к себи. Молим те не гаси своје једино око, дај, дај, дај ми светлост и ватру јер само она прождире моје тело и мој збуњени ум. Јер без ње, ја се гасим и постајем шака пепела, мртва и безоблична.

Не убијај ме поново, рођени, не гледај ме својим тамним оком јер видим, видим, све видим, Боже Киклопе!

Видим како исијаваш неизмерну светлост својим јединим оком, а друго ти празно и црно. Све си помешао: и воду и ватру, и таму и светлост.

Видим тебе живога и њега мртвог, како ми се Пинокио распада и трули доле пода мнош. И целу земљу, све доње и горње океане како се комешају и стварају силни оркан који баца звезде и планете на све стране, у недоглед.

НЕСТОР: Ох, не могу... мене дави, дави проклета змијурина, не могу да дишем, гушим се под њом.

Бежи од мене, аждајо проклета, адски гаде што се изливаш у мене као сам пакао, пукнућу распрснут у комаде покиданог меса, ох не могу више да издржим оволики притисак. Ваздуха, ваздуха ми дајте да дишем. Лано, склањај се у име Бога!

Лана клоне и дуго ћуши. Заиџим џроџовори дубоким џласом своџа оца.

ЛАНА: Па то је само секс, Пинокио, безначајан манифестација живота. Далеко смо од Бога и светлости.

(Враћа се к себи, заиџим усџаје и оџивара реџал одакле извлачи дуџу, црвену хаљину своје мајке. Облачи се окренуџа Несџору)

Смири се, Пинокио и закопчај ме. Моја мамица је волела уске хаљине и тесне ципеле. Да затегне сваку бору и на тканини и на својој кожи. Да изгледа ломно као да јој тело умире у боловима док хода. Да свако пожели да је придржи, да се случајно не саплете, да не падне и поломи своју драгоцену порцеланску фигуру. Хајде, удахни дубоко и причај. Ако се сећаш, стао си код инспекције. Надам се да нису били ни близу забрањених просторија у којима лечимо наше по-којне пацијенте.

Несџор јој закопчава рајсфершлус на леђима.

НЕСТОР: У мртвачницу нису силазили.

ЛАНА: Закопчај се!

Несџор закопчава њанџалоне. Облачи своју црвену кошуљу. Враћа му се расјоложење.

НЕСТОР: Кажу да је наша клиника узор за будућност свих оних срећника који свакодневно испадају из система. Идеална слика света! Нема предавања болестима. Кад пацијент умре наставља се са његовим лечењем, све до потпуног остварења хармоније у општем ништавилу.

ЛАНА: Не трабуњај, Пинокио.

НЕСТОР: Озбиљно, озбиљно ја тако мислим о другима. Једино ја, љубави...

ЛАНА: Шта ти?! Видиш да ти се нормално диже. Кад треба ту је.

НЕСТОР: Ма, не! Ма, не! Него психички не могу да издржим више ту колективну литургију, заједничко слављење Бога. Осећам се као да сам у сред неке мочваре. Знаш, Лано, рика лавова и тигрова, па чак и језиви смех хијена и шкљоцање крокодилских чељусти на мене, на моју концентрацију и потенцију утичу стимулативно, док ме ова барска симфонија успављује и гуши. Све ме боли.

ЛАНА: Недостаје ти професор?

НЕСТОР: Повремено осећам како и сам почињем да крекећем. Не знам како да се браним од једног тако иманентног процеса. Бојим се да и сам не испаднем из система као ови напољу што свакодневно хрле код нас.

ЛАНА:

(Пали циџарейу)

За мене је одувек била тајна зашто неки људи толико не воле живот а плаше се смрти. Зар не схватају да је то сасвим довољно да човек буде несрећан, емотивно и ментално пољуљан.

Ја сам, напротив, увек била задовољна, да не кажем просто, раздрагана, кад год сам била у ситуацији која је друге дубоко узнемирала.

Мислим да у рату нико није био срећнији од мене, јер учествовати у туђој несрећи, гледати патњу ближњега, у човеку изазива усхићење од задовољства, бити зликовац значи бити божји анђео који носећи смрт доноси мир спокојство.

Ми смо убијали све редом: жене, децу, старце, псе и стоку. Све што је мрдало и давало знаке живота, све што је претило да потопа овај свет у свој чемер, јад и сузе. Звали су ме Слепи Мајор, и не зна се ко ме се више плашио. Наши или њихови.

Али, живот је такав. Увек се појави по нека препрека која ти га поквари. Било је, значи, и оних који нису волели рат, који су због силног крвопролића падали у депресију и губили се у апокалиптичким халуцинацијама.

Убија жртву и плаче заједно са њом.

Хоћеш, значи, мир, говорила сам, не уживаш у пропасти других, потреса те трагедија осуђених на смрт, па онда путуј и ти са њима да видиш да смрт није ништа друго него живот без напетости и страха да ћеш изгубити оно што имаш.

Немаш ништа, гаде, јер кад ти прође куршум кроз чело све је твоје, а то је исто као да ти ништа више не припада. Немаш због чега да се секираш, губитак више не постоји. Напротив, сам постајеш добитак Господу Богу јер си му се вратио; из интелектуалних тлапњи, из сумње и страховања, емотивне напетости и погубљености, из света претећег света крцатог свим могућим и немогућим опасностима, из празне молитве и тешког богохуљења.

Из страха који ти кида желудац и срце, из болести и болова због којих се жив распадаш. Вратио си му се, Оцу своме и сјединио се са космичким бесмислом и косматим ђаволом који очајан јури пространствима смишљајући свој најзлобнији пројекат како да укине

смрт и бесмртним животом понизи човека дубље од свих девет кругова пакла. Јер само Бог без разума и интелектуалне запитаности може да буде бесмртан зато што је по свим критеријумима живота одувек мртав и непотребан.

А ти можеш да бираш: да уживаш у туђој смрти или сопственој. Да бираш пакао за живе или рај за мртве. Шта фали анђелима? Купају се у људској крви, лете као колибри од локве до локве и певају свом Господу умилне псалме који говоре о томе како је овај свет најбољи од свих могућих јер га је Он створио.

НЕСТОР: Али, Лано, ако побијемо пацијенте нећемо имати кога да лечимо. Онда и ми доктори губимо смисао.

ЛАНА: О, па цео свет врви од бесмисла и потенцијалних пацијената. Довољно је само да снизимо цену болничких услуга и да штампамо нове огласе у боји. Велики број породица једва чека да се реши својих султана, Наполеона и Цезара. Са сликом плавог базена у живописном дворишту и зелених жаба које срећно крекећу, обновићемо крв и попунићемо све капацитете. А онда, ту су и други трансформери: бубашвабе које стреловито јуре по свим подовима виле, тетурави пацови који се тумбају по таванским гредама и подрумским цевима, хијене, лавови, сове што избуљено вребају наше пацијенте верујући да је реч о волухарицама, вампирима, зомби и слепи мишеви у свим бојама, моћне војсковође, цареви и императори са својим легионарима у мртвачници. Могућност наших метаморфоза је неограничена. Зато с времена на време треба чистити крв и замењивати гарнитуре болесника. Ова се већ неподношљиво офуцала.

Сви наши пацијенти су лишени највећег људског порока, радозналости, због којег их је Киклоп истерао из Едена у који их ми враћамо.

Тако човек поново постаје биће без демонских особина које га воде погрешним путем ђаволу, уместо Богу. Јер он је један, и то мртав, а ђавола има много, и то живих, за сваку душу по два. Један вуче лево, а други десно, развлаче га као гумену праћку која при већим амбицијама пуца. Зато је важно да клиника буде херметички затворена да се наши водоземци не размиле по улицама Дедиња и да не крекећу нигде

сем код наше куће, како би се очувала оштра граница између излечених појединаца и других заражених колективним лудилом.

Посебно је важно да наши слепи мишеви не излећу напоље и пију крв пролазника који појма немају о димензијама опачина у овом свету.

НЕСТОР: А шта ће било ко напољу? Унутра је рај и смисао њиховог положаја, на коме им многи завиде. Да нисам доктор и сâм бих пожелео да сам пацијент.

ЛАНА: Видиш, мили Пинокио, како лечење може да се претвори у еуфорију и најсрећније искуство у животу сваког пацијента и уопште било ког потенцијалног. Пружи им само креативност и љубав и онда стрпљиво чекај. Погледај та раздрагана лица и блажен поглед њихових изгубљених очију. Они су срећни што су код нас. Срећни, срећни, баш као хрчци чије су зимнице пуне лешника и мртвих буба. А не знају шта их чека. И тек да скину маске са лица својих видео би како им дамари бију на челу и потиљку лудо као да уместо срца имају чекић у рукама вредног сеоског ковача. Све је лепо и идеално откад смо ми преузели Метаморфозу, установа је хуманизована и нови пацијенти свакодневно хрле да овде нађу свој мир и срећни кутак да у њему скончају своје најлепше дане. Они су заљубљени иако су ошишани до главе и тешко им је да се љубе под маскама, али иду у паровима и све им је допуштено. Пливају у базену пуном травуљине, гутају инсекте облапорно, уживају као сви срећни водоземци на свету.

Наравно да има и оних који су још увек озлојеђени и уплашени јер нису заборавили тиранију мог покојног оца, који је можда биолошки жив, али за мене је мртав, мртав, што, разуме се, и теби може да се догоди, само ако те ухватим да се врзмаш око хелије моје, такође покојне мамице.

НЕСТОР: Зар ја, Лано, тебе да изневерим, да будем некрофил и да преферирам мртву бабу у односу на живу девојку, да више волим смрт него живот? Нисам ваљда зомби који у љубавном заносу развлачи љигаве последице распадања и слузи која се још није осушила?

- ЛАНА: Па ти у неку руку то и јеси иако то звучи парадоксално.
Боже, зашто баш мени увек западне сексуални шкарт, неупотребљив случај? Зар нисам млада и лепа, уз то слепа, чак привлачна, за многе неодољива власница ове божје баруштине у којој свуд око мене цвета љубав, за мене коров. Јер ја везујем своју судбину за недефинисану ситуацију из које ни моја мамица, иако вешт пливач, није успела да изађе на суво.
Ти си упропастио целу моју породицу, а ипак си од ње добио све. Завео си ми покојног оца и покојну мамицу, а сад одбијаш да их призовеш у наш свет јер се бојиш њиховог сведочења.
- НЕСТОР: Бојим се да не развију крила из својих чаура и као лептири ноћи излете у слободу, у спољни свет и својом болешћу заразе онај његов наивни део који не слуги да је лепота привид а ругоба крајња његова одредба.
- ЛАНА: Тешко њима са тобом као са својим душебрижником. Завео си и мене, а сад ти крекетање омета суштину.
Мени су потребни моја мама и мој тата да ми пруже подршку и поуче о путу како да изађем из ове таме, где да потражим светлост и смисао мог незавидног положаја, зато што сам изгубљена јер сам сироче без родитеља и очију, запала у руке бескомпромисног манипулатора и амбициозног хомосексуалца.
(Пада у екстазу)
Мама! Зашто си ме родила слепу?!
Узалуд сам се надала да ћу од њега направити мужа, узалуд сам због њега остала без вас, мојих милих родитеља, ја патим, мамице, и ридам због своје кобне погрешке и свог слепила.
Јер та метаморфоза, упркос мојој вољи и жељи не бива, иако сам моћна, ја не видим, а хоћу...
Хоћу, хоћу, хоћу да ме све што креће, мисли и храни се, све што се боји, беспоговорно слуша, хоћу власт на земљи и небу, не само међу болеснима и пацијентима, већ и међу свима онима који мисле да су здрави и нормални, хоћу да наметнем сопствене стандарде свињама које се ваљају у калу својих предрасуда, у млаким осећањима и недефинисаним потребама и жељама. Хоћу власт над биљкама и животињама, над

људима и анђелима, желим моћ тамног и празног ока оца Киклопа, да их претварам у друге форме и бића, да схвате, мамице, колико су уочљиве разлике само привид и ништа више јер све је исто, иако привремено.

Једино моћ је вечна и врштити својим силним гласом, грми и тражи поништење живота.

Хоћу да ми их одмах вратиш, моје миле родитеље, шта сам ја урадила, с ким сам их заменила?

Њих, живе, моћне генераторе моје енергије, свих мојих снова и амбиција, за овог жаботворца, млиставог мађионичара и никаквог мушкарца.

Хоћу да ме сад одмах својом хипнозом, ил' магијом, свеједно, пренесеш у свет мртвих, да видим, да сагледам димензије моје ужасне одлуке да будем сама.

Хоћу, хоћу, хоћу! Дај ми мртве да видим јесам ли ја жива, да ли уопште постојим или сам и сама део твоје паклене маште и способности да покрећеш ствари као да имају сопствену вољу.

(Вршиши)

Дај, дај, дај, јер ћу ти сада, овог часа и без оклевања одрубити главу и послати те право међу њих, у одељење за третман покојних пацијената.

(Вади из недара оштар и дуг нож)

НЕСТОР: Али они су још увек живи и опасни и ти то врло добро знаш.

ЛАНА: А што ме онда сузе обливају и плачем свој бол све док не исплачем целу моју младост? Како то да су још увек живи кад сам их лично ставила у касете и закључала у мртвачници, да теби ослободим простор, да се размахнеш у свом безумном дару да ствараш нове илузије и старе визије.

Где су, ако су живи, нису ваљда живи сахрањени?

НЕСТОР: Па јесу, Лано, сахрањени су у теби и још дишу твојим умом иако им није лако да буду вечно међу нама, да у теби траје њихова међусобна мржња и нетрпељивост, јер оне су неуништивне и бесмртне. Одавно немају биолошких претпоставки за живот, али твоја душа их одржава у њему.

Само љубав, Лано, само она брзо пролази и оставља пустош за собом коју пунимо деструкцијом и зарањем.

ЛАНА: Не знам, љубави, зашто оклевам и шта чекам, зашто те одмах не закољем и заувек спакујем у себи као моје неотуђиво благо.

НЕСТОР: Зато што сам ти још потребан жив као мост између тебе и твојих дела. Кад изгубиш интерес за своје успомене изгубићеш га и за мене. Тада, само тада, Лано, моћи ћеш без мене јер ни сама себи више нећеш бити потребна.
Уосталом, ако ми не верујеш, ево погледај, увери се сама.

Махне руком, завеса на њаравану се отвори и укаже њризор две мривачке касеје са Леонардом у једној и Мини у дружој. Они су њојкрејни, лица су им њод маскама, бела и болно искривљена, као у ѓрчкој ѓраѓедији.

ЛАНА: *(Поѓрчи и уђе у ѓросѓор ѓаравана)*
Мамице! Татице! Ох, мили моји, како сам узбуђена, како сам срећна што вас опет видим. Хвала ти, Пинокио, сетићу се твог добротинства и на самртном часу. А ти... ти ћеш се сетити кад те буде напуштао последњи лахор душе твоје. Видећеш, љубави, видећеш тада како се враћа свако добротинство, како је зло комплементарно добром.
А ви, реците како вам је тамо, зар није тесно у тим проклетим лименим кутијама, да ли неиздржљиво звече кад вас мртве тумбају, напред и назад, горе и доле, све док вас црна земља не прогута. Да ли вас притиска клаустрофобија, јесте ли можда гладни и жедни, да припремим омлет са шунком и сиром, доктор Пинокио тврди да сте још увек живи, па шта је ово, зашто сте тако бели и непокретни. Али, мамице, ако се покренете, мамице, због калоричног доручка добро пазите да вам јаје не капне на хаљину, та вам је свечана, најрепрезентативнија, за њу сте ми обећали лутку.
А где је она?

Пазите, мамице, сами сте обећали, грех је преварити дете, уз то сироче и још слепо.

Где је моја лутка, проклетнице, са крупним очима које на светлости преврће и виче и више, додуше пискаво, али виче:

Мама! Мама!

Можда свет и није тако ружан ако може да се види, јер звуци., мамице, само звуци га чине застрашујућим местом.

- МИНИ: Не прилази! Ти! Теби кажем, кучко и убицо својих родитеља! Шта хоћеш од нас? Све смо ти дали, а што нисмо, сама си отела.
Ето ти лутка, твој дрвени Пинокио, зар то није више него што си заслужила?!
- ЛАНА: Он је говно, а не лутка. Смрди на километар и пиљевина испада из њега. Како сте могли њега да волите?
- МИНИ: Не дај ме, Лоња, не дај ме ђаволици, ако сам већ мртва, нека ме демони оставе на миру. Али, ако нисам, знам шта хоће. Да врши обдукцију над нама живима, да ми рашчереци материцу да се у њој више никада не зачне живот. Нек сачека да сама умрем, па онда нека отвора пакао за мене. Још слуге сатанине немају право на мене.
- ЛЕОНАРДО: Шта је ово, Лано? Је ли то масло оног хуље, мог асистента и јефтиног мађионичара? Неки његов трик? И сад ја треба из свог гроба да излетим машући белим крилима као анђео, да одушевим његову морбидну публику. Или ми је одређена тамнија гама у представи? Да раширим црна крила и да као Мини спопадам пролазнике и пијем им крв?
Реци ми, Лано. Зашто је овде тако скучено и шта се то са мном десило да сам толико тром и безвољан. Јесам ли заиста умро и тако ли смрт изгледа?
- ЛАНА: Не знам, татице, како да вам помогнем, ни да ли сте заиста толико мртви да не можете да се покренете и како сад да вас неко убије кад сви кажу да је права смрт бесмртна. Можда је мамица у праву, ако бисмо вас хируршки испразнили као употребљене кесе, можда бисмо могли у вас да унесемо фараонску светлост и божанску бесмртност.
- МИНИ: Мене оставите на миру. Никакав други садржај ми није потребан за статус који ми је додељен.
- ЛАНА: А да будете небеска царица, мамице, и да одозго владате и кројите будућност нама, смртним црвима?
- МИНИ: Толико сам уморна да ми будућност измиче. Не желим ни да вас видим ни да вас чујем, поготову се ужасавам нашег додира, толико сам сита вас и живота са вама да хоћу натраг у собу за покојне пацијенте,

али без њега и његових бескрајних прича из стомака. Говори као вашарски пајац и ја га се бојим. Ох, само ме држите што даље од њега, сахраните ме на другом месту, никако не са њим, у истом гробу. Хоћу да сневам свој сан о томе како никада нисам рођена, а не о животу праведном у паклу са вама.

Ако сам заиста мртва, оставите ме на миру, а ако још нисам, дотуците ме. Само молим без додиривања и чепркања по мени.

НЕСТОР: Не пуштај их, Лано, напоље, никако не из ових касета, то више нису твоји живи родитељи, то су њихови мртви демони, лукави, подмукли и зли, искористиће сваку прилику да одатле изађу и направе покољ међу нама, да се освете и да нас за издају казне.

Они сад снују само о једној ствари, а то су дубоки мир и апсолутна непокретност, јер они припадају супротној страни, њих заиста више нема иако живе у теби. Добро се припази те своје илузије јер је танка граница између ње и реалности и неки духови имају способност прелажења из стања у стање, из свести у свест. Посебно је покојни професор савладао вештину метаморфозе и ту му нико није раван, ниједан мађионичар.

ЛЕОНАРДО: Не слушај га, Лано, нисам ја случајно овде непокретан и везан за ове лимене зидове, мој положај је плод његове интриге и то је жалосно, утолико пре што је он вашарски преварант, живи од сплетње и подметања, бар да је обдарен илузиониста.

НЕСТОР: Тако значи ти мислиш о мени?

ЛАНА: Не ја, Пинокио, слушај, слушај шта говоре о теби они који те најбоље познају.

ЛЕОНАРДО: Мене је окаљао и ставио у контекст манијака а тебе завео само са циљем да мене уклониш и доведеш њега на моје место. Његовој амбицији и средствима нема краја.

НЕСТОР: Али то није тачно, љубави, све је то био твој план, твој лични пројекат. Ја сам само учествовао, ја сам морао да учествујем ако нисам желео да завршим као они, твоји родитељи.

ЛАНА: А откуд ти знаш кад и какав ће бити твој крај?

ЛЕОНАРДО: Тај лаже чим зине, у љубави, у оданости, на јави и у сну, лаже непрекидно, чак му и изглед вара јер испод те углађене спољашњости и пробране гардеробе стално вреба разјарена звер гладна успеха и признања, моћи и власти над свима којих се, иза маске доктора, докопа у овој клиници до чијег сам технолошког и методолошког врхунца ја довео.

ЛАНА: А ја, татице, где је ту мој удео?

ЛЕОНАРДО: Сад је у дубокој декаденцији. И док су некада моји пацијенти урлали као звери у својим одајама, сада крекећу, цвиле и цијучу у запуштеној баруштини пуној свакаког гмаза и гамади.

Био сам наиван и неопрезан и то сам тешко платио. Дозволио сам ти, срећо татина, моја надо и наследнице, да паднеш у руке тој рутинираној маски предусретљивости, тој лажној добродушности, која је завела и твоју маму.

ЛАНА: Татице, имам ли ја уопште маму?

ЛЕОНАРДО: Не, више немаш. Мада је никад у ствари ниси ни имала.

МИНИ: Зар ти мислиш, Лоња, да је она наивна и глупа девојчица, да га није она на све то навела.

НЕСТОР: Јесте, Мини, она је, она и даље од мене тражи недопустиве услуге, сексуалне и егзекуторске. Ја више не знам, професоре, како је дошло до свега и у чему је моја улога овде.

ЛЕОНАРДО: Не нарочито велика.

МИНИ: Још једна жртва и то је све. Твоја душа већ виси и ландара на њеном незајажљивом ђердану греха. Родила сам сатану, ето шта је. Шта је само урадила са мојом Лизом, страх ме је унаказио од те разјапљене чељусти немани коју видим у сну, мртва не смем да заспем од ужаса који ми је она приредила.

ЛАНА: Али, мамице, татица је рекао да сте ви нас оставили, купили карту у једном правцу и отишли са другим.

ЛЕОНАРДО: Са њим за кога сам веровао да вернијег сарадника и слугу чак никад нико неће стећи.

НЕСТОР: У томе је ствар, професоре, што сте ви мене непотребно увредили, што сте потпуно превидели моје

изванредне способности. Ја нисам рођен да будем слуга, чак ни ваш, иако сам вас служио зато што сам вас искрено волео.

МИНИ: Лажеш, Несторе, свињо! Мене си волео, а њега презирао. Служио си му зато што си га се бојао.

НЕСТОР: Ја се никога не бојим, поготову не мртвих. Зар не, Лано? Они су мртви и ово је само визија у твојој глави, душевни одраз твоје гриже савести. Уосталом, ти си их побила и одговорност за њихово понашање је твоја.

ЛАНА: Али, ја сам жива, љубави, и они су живи у мени. То и сам знаш. Ако хоћеш да дефинитивно зауставиш сваку опасност од њихове мржње и освете, мораћеш прво мене да зауставиш. Јер ова спиритистичка сеанса прелази границе нашег искуства зато што оставља последице на реално присутне. Ако је љубав у питању, онда љубав, ако су освета и смрт, онда нема извлачења. Уосталом, мртви су опасни зато што њихова судбина прелази на нас живе.

ЛЕОНАРДО: Тако је, Лано, сине, горег непријатеља у животу ниси имала, нити ћеш га икада стећи. Трагедија твоје младости јесте у тој силној енергији којом смо те Мини и ја обдарили, у нашем генетском духу. Проблем је у нашој националној наивности због које Немци увек теже беспоговорној власти. Зато те опскурни Срби увлаче у злочин. То што си убила мене и маму Бог ће ти лако опростити, али то што неопрезно срљаш у пропаст и доводиш у опасност наш једини генетски потенцијал никад ти нећемо заборавити, све док нам то смрт дозвољава. А она је вечна, Лано, и ми са њом. Наше евентуалне посете нашем свету последица су његове дрскости и способности да кроз спиритизам општи са вечношћу.

Али, она није на његовој страни, јер нема казне која се не гнуша бескрупулозности.

Он одбија последње средство у терапији не зато што се боји казне због еутаназije над пацијентима, већ зато што ужива у њиховој патњи и боловима.

НЕСТОР: Ти знаш, љубави, да није тако. Знаш и сама колико ме њихово кретање, зујање и рика доводе до лудила али наш посао има смисла само ако непрестано одр-

жава равнотежу између бола и наде, између живота и смрти. Свака превага нас, као докторе, доводи у питање. Јер болест чини лекара, а не здравље или смрт.

ЛЕОНАРДО: Зато ми дозволи да устанем из ове касете, да њега сместим ту, крај маме, за чим она сама у дубини душе своје чезне и што је, мислим, његов природни положај. А мене пусти да довршим његов посао. За масовно убиство је потребна софистицирана способност а не рудиментарно шарлатанство. Уосталом мени не треба стрихнин. Довољан ми је оштар скалпел. Заклађу га док трепне.

ЛАНА: Добићете, татице, прави нож који није лажан као ваш.

НЕСТОР: Лаже, Лано, лаже демон, хоће да те наговори да починиш злочин и према себи, јер без мене бићеш најусамљенији биће на свету, окружено његовим звирима које ће те живу глодати и растрзати у деловима што ће тежити да се поново споје.

Али, узалуд, љубави, кад се једном нађеш у утроби људождера онда на сцену ступа хемија која не зна за антрополошки став:

“Човек је господар света!”

Човек је, на жалост, јадни роб судбине коју му је творац наменио, а она је кал у којем, ваљајући се као свиње, проводимо живот.

ЛАНА: *(Шакама зајивара уши)*

Ћутите живи и мртви, јер не разумем ваше намере и амбиције, и осећам како ме њима развлачите и кидате. Мозак ми се распада.

ЛЕОНАРДО: Нећу више да ћутим и не могу да ћутим, утолико пре што сам заувек умукао. Ово говориш ти, Лано, а не ја, мртва уста не говоре. Ово су речи просуте за твој спас, а ја... ја ћу, уз твоју помоћ наставити да водим клинику, са мртвим пацијентима, што да не, али без жабокречине, са стерилним базенима у чијем формалину плутају остаци лудог српског народа.

ЛАНА: Али, татице, ако исушимо баруштину остаћемо без репро материјала. Чиме ће нове генерације и њихови пуноглавци да се хране кад више не буде било гамади? Ко ће тада гладан да пева?

- МИНИ: Ето, видиш какав је твој отац. О последицама никад не размишља унапред. Зато су сви његови поступци погубни.
- ЛЕОНАРДО: Па наши пацијенти су ионако само бесловесне биљке, репродуктивни материјал, квалитетан за рециклирање. Њихова родбина их је сасвим отписала чим их је оставила код нас.
Нека певају они који се њима хране. Четири јахача апокалипсе нека својим псалмима представе садржај у старом простору.
- НЕСТОР: Стани, Лано, љубави, овај сан поприма монструозне димензије и ја морам из њега да те изведем. Пробуди се, мила моја, на лошем смо терену, ментална де-струкција почиње и нас да разједа. Уништиће нас болесни снови.
- ЛАНА: Стани ти, дрвени патуљче! Да се ниси усудио да ми још једном одузмеш родитеље! Била сам глупа кад сам ти поверовала да ће ме њихово урођено зло зауставити у мојим амбицијама да схватим, да разумем димензије људског ума, у чему је његова аномалија и куда нас он у ствари води. У победу или пораз људског рода у овом недефинисаном простору који се свуда око нас незауостављиво шири и отиче у бескрај. Какав је то злочинац наш мозак који је својим страшним делом угрозио и самог Творца, онага чији божански разум није успео да схвати зле потенцијале овог ораховог плода у људским лобањама. Не заустављај ме сада када слутим везу између облика постојања и облика непостојања, сада када схватам да је једино разарање извесно и осигурано као наша фундаментална природа. Сада када могу пре да те убијем него да трепнем.

Леонардо усџаје из касеће.

- ЛЕОНАРДО: Не, Лано, њега остави мене. Потребно ми је његово тело, јер ја сам само дух. Без њега не могу да довршим наш план о еутаназији, треба ми, не само твој нож, него и његова рука.

Лана вади свој нож из недара и сџавља га у руке Несџору.

- ЛАНА: Ако ти рука задрхти ту је и бомба која у својој напетости једва чека да експлодира и унесе пургаторијум међу облицима у овој сливници.

Ни птица, ни пацов, ни бубамара не смеју да напусте подручје виле. Више не знаш ко су наши пацијенти а ко самозвани уљези. Али, ако су се већ нашли у истом простору, онда бар свима милост подједнака.

ЛЕОНАРДО: Хајде, Несторе, шта си се смрзао. Идемо у праву акцију. Није то вађење зеца из шешира. Време је да и ти одрастеш, дечаче.

ЛАНА: Кад окрвави руке, кад крв потече низ жљебове каме схватиће шта је живот и његову главну, његову једино неизбежну метаморфозу у смрт. Природна или насилна, свеједно, то је једино поуздан излаз из сваке болести, поготову неизлечиве.

НЕСТОР: Али, професоре, зар њих две да оставимо саме? Зна-те колико је то за нас ризично.

ЛЕОНАРДО: За тебе – можда! Што се мене тиче, ја сам већ изашао из ризичне групе.
(Одлучно)
Идемо!

НЕСТОР: Добро, само ја сам мислио да можда...

ЛЕОНАРДО: Не! Жене су непоуздане. Њихово срце функционише на начин херметичан и нелогичан. Могу само да нам покваре посао. Уосталом, нас двојица смо квалифи-ковани хирурзи.

НЕСТОР: Али, ако неко неће да умре? Ако се опире и плаче?

ЛЕОНАРДО: У целом свом животу никад нису имали разумевање ни за један свој поступак. Не очекујеш ваљда да ће га показати за наш. Уосталом, сад је касно. Кад мртви одлучују о живима нема места предомишљању. Да ли се силни храст опире кад га неко секиром обара, да ли се зелена салата буну кад је сецкају кухињским но-жем. Све је то природно и одређена мера неминов-ности се подразумева. Да нема кретања не би било никакве разлике између живота и смрти. Једно је покрет а друго његово заустављање. Све што се креће мора једном да стане. То знају анђели и људи, то знају Бог и ђаво, привидно непокретне биљке и реално бачен камен у нечију главу. Схватиће то и наши исцрпљени пацијенти кад осете како им лобања пуца, кад им крв напусти уобичајен правац и ток крене у истицање.
Идемо Несторе, моја изневерена љубави.

Њих двојица одлазе. Лана почине да лаје ѓродорно, као ѓудлица, и скаче око Мини у ковчеџу. Она се ѓолако усђрави и седе. Сва је узбуђена, раздрађана и збуњена овим неочекиваним дођађајем.

МИНИ: Шта је то, зар је она, Лиза, жива, не играј се са мном девојко, знаш колико је ружно играти се са неким ко непокретан и без вида лежи у свом мртвачком ковчегу. Немогуће да је то она.

Лизо моја, животе мој и драгуљу мамин, па где си сада кад тако живахно лајеш. Хајде, хоп, хоп... дођи мамици, скочи ми у наручје, да видиш какву сам лутку купила за тебе.

Вади лућку из ковчеђа, са јако наоиминканим лицем, великим избуљеним очима које као жива ѓокреће у свим ѓравцима.

ЛАНА: Ту сам, мамице, ту крај тебе, можда ме не видиш, али ме сигурно чујеш, моју радост и колико те волим, срећна сам што сам опет с тобом, жива и весела јер знам шта носиш у ковчегу за мене.

Јесте, мамице, то сам ја, твоја Лиза, чувала сам за крај ову радосну вест, иако је ниси дочекала, ипак, ипак, ипак сада можемо обе да се радујемо и скачемо у вис од среће, ти и твоје бело кудраво кученце које ниси изневерила. Лутка је заиста прекарсна и њене светлеће очи које колута у свим правцима да види свет, ако је већ не могу.

Зато лајем од среће и скакућем радосно, ох, само да можеш да видиш, да погледаш мој бели репић, како се, као пропелер динамично врти у круг због ове чаробнице неизмерне лепоте.

Али сада, дај, дај, дај, мамице, одмах, не могу више да чекам на поклон који ми доносиш из гроба, сад сам и ја мила, добра и послушна куца која живи за твоју љубав и твој смех.

(Кикоће се хисћерично и оћима јој велику крћену лућку са лицем као на Несћоровој лућњи. Чују се ћакћови дивљећ ћам-ћама. Лана иђра у рићиму добоша заједно са својом лућком, као индијска бођиња Дурђа, ћлес смрћи. Лућкине руке и ноће кореођрафски изгледају као ћаралелни ћар удова које Лана ћружа у свим ћравцима: ћоре, доле, наћред, назад, лево и десно. Повремено ћрекида ћлес, скакуће и лаје)

Откад се нисте насмејали, мамице, скините ту тужну маску с лица и ставите једну радосну и свечану, да

широм отворите очи и видите своју мезимицу, своју јединицу Лизу. Ни ја не могу више да чекам. Откад се нас две нисмо играле, заборавила сам та срећна времена кад је код нас било весело.

(Скине јој њо̀гребну маску са лица и о̀ткрива мр̀твачку лобању)

Ево, погледај као жива и радуј се свом најлепшем призору.

МИНИ: О, Боже, па где ми је коса, на шта то личим, без лица и носа, са црним дупљама кроз које видим да то ниси ти Лизо, то је она проклета девојчура Лана која се опет претвара. Бежи од мене, несрећо, опет си покушала да ме превариш, да ми се наругаш, твојој мржњи и освети нема краја.

ЛАНА: Не, мамице, варате се, варате, вашу девојчицу Лану је прогутало питон, а ја... ја сам је гурнула у његову чељуст и сад смо ту само ви и ја, ваше мило, ваше најдраже кудраво биће. Зато устаните и ви, хајд у коло са нама, да заједно скачемо и лајемо на месец и звезде, све док не проплачу од бола, док своје кржаве сузе не спусте на нас, да се у крви њиховој окупамо, душе своје да прочистимо.

Изван сцене се зачује самр̀тнички крик и кркљање, ро̀јац. Соба њочине да се њуни црвеном свей̀лошћу.

ЛАНА: *(Бесно ѝгра)*
Кевћеш, лајем, ав, ав, ав!
Кукам, урлам на глас сав.
Какав ужас, мајко моја
Игра смрти, чежња твоја...

Крв ми црна с неба лије
Па не видим ни шта ми је...
Само чујем глас демона
И небеска бучна звона...

МИНИ: Престани да лајеш, сатанско ђубре, нећеш ме више преварити. Бар да те ја нисам родила.
Кад сам те добила схватила сам да се са мном твој отац, ђаво, поиграо и да сам родила сатану и своју пропаст.

ЛАНА: Ах, мамице, зар вас мртву не гризе савест за све оно што сте ми приредили у најранијем детињству? Одба-

цили сте ме са гнушањем само зато што сте открили да вас татица вара са вашим љубавником, као да сам ја била тај педер који га је одвукао из ваше брачне постеље.

Ойеј крик, кркљање и ројац.

МИНИ: Ваш живот је служба злу и разарању. Ево га и сад како са својим асистентом обилази собе и коље пацијенте. А ти хоћеш овде да изиграваш љупко и мило кученце, мени, мртвој мајци, родитељки демона. Да се више никад ниси усудила да ме кроз себе призиваш у живот, јер то није мој живот, него твој. Ми смо мртви и нисмо више погодни за жртву, иако смо још увек рањиви и повредиви.

Крици се сливају у ойишии јаук.

ЛАНА: Мртва сам и ја, мамице, сама и без љубави осуђена на пропаст и пакао. Али, и томе ћу ускоро учинити крај. Ако мислиш да ћу да наставим живот без вас и са товаром лешева ваших пацијената, грдно се варате. Њихово клање је њихово спасење а моја пропаст. Али и моје спасење ускоро стиже. Чекају ме светлост и огањ, смрт у експлозији, преображај у пепелу.

Један њродоран и језив крик.

МИНИ: Од болнице сте направили губилиште, ни то вам није било довољно. Претходно сте све своје жртве претворили у бесловесне животиње и биљке, одузели сте им способност мишљења и памћења, тако да сте могли лако да задовољите своју болесну фантазију и све њене морбидне прохтеве.
(*Ставља своју маску и њоново леже у своју касеју*)

ЛАНА: Не мислите ваљда да ћете се тек тако извући из сопствене одговорности, мамице? Немојте да ме саботирате кад сте ми најпотребнији, кад сам спремна да будем кученце на пацову, само да вам се приближим. Отворите очи, не дам да жмурите, чујете, одмах отворите очи и погледајте мој бол и неправду коју сте ми нанели. Чујете како несрећно цвилим и завијам за вама,
(*Цвили и завија*)
Добро, ви сад јесте хладни, али ако ја легнем крај вас, угрејаћу вас. Биће вам топло, видећете, само ако ме и

даље не игноришете, моју љубав према вама и моју потребу за вама.

Пробудите се, чујете!

Пробуди се, вештице, немој да ме нервираш јер ме гнев обузима и мржња према теби мртвој, кучко, отвори очи, не прави се да ја не постојим.

Ти не постојиш!

(Удара је ситиснућим ђесницама)

Погледај ме, звери, ево ти мој врат, напиј се моје крви, узми колико ти треба, јер мени више не треба ни кап, желим и сама да будем мртва и бескрвна, као ти, да ни мене нема, мамице, убићу Бога у теби!

Никад, никад више нећеш пожелети кућног љубимца, сву ћу те изуједати и нанећу ти такве ране које ти никад неће зацелити.

Грррр... ав, ав, ав, вау, мамице, вај мајчице мила и јао мени с вама непокретним и изгубљеним заувек. Зар ни на овом, ни на оном свету нема милости за мене? Куку мени с вама заувек, куку свима са мношћем обневиделом од мржње и презира, јер ја сам проклета, заувек осуђена на самоћу и хладноћу, на мраз и мржњу према свему што се креће и мирује.

Удара је ситегнућим ђесницама. Одједном се чује весела ђесма.

Загрљени, крвави и весели, долазе Леонардо и Нестор носећи у рукама неке одсечене главе.

ЛЕОНАРДО

и НЕСТОР: *(Певају)*

“Болујем ја, болујеш ти,

Болујемо од љубави...

И никога не љубим ја

Осим тебе, душо моја...”

НЕСТОР:

Ха... ха... ха... у праву сте, мили професоре. Нема веће магије од смрти. Заиста, има нечег узвишеног у одузимању живота. Има нечег божанског, иако Он мисли да је туђа смрт једино његова привилегија.

Е није! Е није!

Кад људско биће открије сласт насиља и тираније над другима, кад осети власт над туђим животом, напије се од среће до безумља, нема вина које је равно злочину.

Уосталом, сами сте видели како се старци жилаво боре, урлају и преклињу да их оставимо живе иако су одавно само бесловесне биљке.

Како је то чудно, драги мој професоре, како се живот грчевито држи за људску љуштину испуњену неспоразумима, несрећом, очајањем и патњом. О чему се ради?

ЛЕОНАРДО: Лано, сине, зашто рањавиш руке узалуд, зашто тако бесно и очајно удараш по тој празној касети? Зар не видиш да у њој нема ничега, и да нас више нигде нема. Остаје само крвави чин за нама који се памти и о којем ће данима причати по Београду.

НЕСТОР: Лано, љубави, завршили смо посао.

ЛАНА: Зашто си сам? Где је мој татица? Шта си учинио са њим, Несторе, убицо? Јеси ли тај крвави нож њему забио у врат?

Из лимене кућице излази Мини и сјаје крај Леонарда. Обоје имају црна крила на леђима.

МИНИ: Ох, Лоња, тако се радујем, мужу мој! Зар не видиш да смо коначно слободни. То што нас она сад нити види нити чује, не значи да ми више не постојимо. Она за нас више не постоји. А ми... ми ћемо развити наша црна крила која ће нас пронети кроз бескрајна пространства, за сва времена. Ето, зашто смо се родили, Лоња. Да бисмо могли да умремо, да мртви пролазимо кроз зидове, мора, планине, кроз лед и ватру, да стигнемо на сјајни месец и друге звезде и планете, целе наше галаксије, читав Космос, Лоња, јер више нема, мужу мој, нема за нас материјалних препрека, смрт нас је ослободила свих ограничења за живе. И докле год има живих ми ћемо бити међу њима. А кад сви нестану, кад људи коначно изумру, вратићемо се међу звезде, бесмртне анђеле и друга свемогућа бића да као зрнца космичке прашине владамо енергијом. Материја више за нас не постоји.

ЛЕОНАРДО: Мини, Мини, мудрице моја, видим да знаш шта је слобода али још ниси научила на ауторитете. Наша бескрајна права у бескрајном простору биће ограничена милијардама препрека, јер дух, Мини, дух је чвршћи од сваке материје, али сад имаш све време света да то сазнаш, како се велики дух храни малим духовима и како непрестано расте све док не постане један. Јер он, Мини, Бог је све, а ми смо ништа, њихове мизерне слуге у злим чинима којима остварује своју експанзију и свемоћ. Зато идемо да га

потражимо, да добијемо нове, сложеније задатке у новом простору, да послужимо општим циљевима у ревносном чишћењу космичке гамади, да мртви боље служимо Богу него што смо то могли док смо били живи.

Зато хајдемо из ове влажне и кржаве баруштине јер овде више нема живих, јер је овде наша улога већ завршена.

Спуштај завесу и шири крила!

Уз лејтеј црних крила одлећу у мрак сценске њозадине.

НЕСТОР: Чекај, чекај, љубави, ово није још крај, Лано, има још неких питања на која треба дати одговоре.

ЛАНА: Ја мислим да јесте, Пинокио. Нема више ничег што није кристално јасно.

НЕСТОР: Али, ти мене оптужујеш за сопствени кржави чин. Ја нисам крив ни за шта, само сам извршавао твој налог. А оца си сама убила. И матер своју.
(Пружа јој нож, она га узима)

ЛАНА: Лажеш, љубави, опет лажеш. Ти си кржави убица, мислиш да моја чула не могу да осете свежу крв на твојим рукама и мом ножу. Јесам ли ја теби дала чист нож, Пинокио, и види сада какав ми враћаш. Све си смислио да оптужиш мене, јер ја сам луда и досије ми је крвав, душа и ум потопљени у злочин, а ти... ти си лаки илузиониста који вади беле зечеве из црног цилиндра. Али овога пута си уместо зеца ил' голуба извукао мене позлаћену, мене окорелу у генетско лудило.

Иако си вешт илузиониста и преварант, не знам више ни шта је истина, а шта лаж, све ми се у глави помешало, не знам ни ко сам ја у ствари, нежна девојка и Немица коју је родила српска кучка, или злокобна индијска богиња смрти, позлаћена Дурга која руши и пали куле и градове и убија непрегледне колоне ратника и хрватских избеглица, слепи мајор који коље децу, псе и мачке, сече жабама главе и спаљује живе заробљенике, демон пакла који је узео маску језбозовне курветине да лакше разори свет оних који верују у живот, у анђеле, у Бога...

Шта је истина од свега тога у твојој бајци, Пинокио? Јеси ли зато студирао душу човекову да кољеш болеснике па макар и по налогу твојих спиритистичких сенки, твоје сулуде амбиције и примитивног неукро-

тивог каријеризма, или да у њој истрошиш корене добра и љубави, божанског посрнућа у ад ђаволског? И постојиш ли ти, љубави?

Што више о томе размишљаам све ми се више чини да тебе нема, да сам те можда измислила као и све остало и да си само бледи дим оболеле маште. Можда је то због тога што умеш тако вешто да се претвараш по принципу: “сад ме видиш, сад ме не видиш.”

И питање је шта ја заиста без очију видим и знам ли ишта од свега што ми се дешава и да ли други знају било шта о мени кад им се дешавам.

Али, ти, ти си ђаволски вешт глумац и чисти злочинац. Све маске си преда мном испробао сем једне: жртвеног јагњета које дречи под ножем судбине. Умеш да одглумиш сваки лик, сад ћемо да видимо како играш мртваца илузионисту, без илузија и испражњеног од живота. Ево, овде те чека празна мртвачка касета мојих родитеља чије си лешеве ослободио и пустио у спољни свет да вршљају по њему. Махнуо си својом чаробном руком и учинио да опет и дефинитивно нестану онда кад су ми најпотребнији, кад се мој живот ломи као кристални кич и без њих губи сваки смисао.

Остао је само зли дрвени патуљак који мисли да седне на упражњено место Бога и сâм завлада светом. Али ту је још једна божанска лутка, ова крпена девојчурка која неће дозволити да шака пиљевине седне на престо њеног оца.

Јер тај свет је мртав и непостојећи као и његов Творац пошто нас будућност све претвара у прошлост, и тебе и мене, и наше пацијенте и цело болесно човечанство. Сви смо болесни на смрт и питање је само часа када ће нам то будућност открити.

Твој час је, међутим, дошао, Пинокио. Ја сад имам другу лутку и ти ми више ниси потребан. Потребна ми је вера да овај живот има смисао, али ја сам, захваљујући теби, остала без ње.

Зато умри, зли патуљче, да други могу да се радују свему што ће једнога дана неизоставно нестати.

Да видимо како ти стоји последња маска у животу. Маска смрти.

(Сџави нож у луџикину шаку и високо је њодигне)

“Ја сам змија, а ти жаба,
Можеш да бежиш али цаба,
Цаба, цаба, бежи жаба
Жаба крастача!”

НЕСТОР: Али, ја сам још увек млад!

ЛАНА: Па шта с тим? И ја сам!
(Гињолска лутак му ножем муњевишио њререже ѓрло из којеџ шикне крв. Он се у роицу зајџејура)
Шта, шта?! Па ти си, значи био прави дечак, Несторе, љубави, из тебе не иде струготина, мили мој, већ тече живот као да си и ти један од бедника које си поклао. А ја сам мислила да је то све бајка, да си ти мој српски љубавник, Сербисцхе Сцхџеин!

НЕСТОР: *(Кркља)*
Ипак си ти луда Швабица.
(Умре)

ЛАНА: А, не, не, не, ја сам змија а ти жаба која мисли да може да се претвара у дива и својим спиритизмом мртве окрилађује и пушта њихове сени да као лептири ноћи из својих чаура излеђу из гробова; верујеш у љубав, али не према жени, већ према крвавом делом и уништењу свега живота. Сам си крив што си од мене уместо анђела љубави направио звер апокалипсе.
Зато, хајде, полако сад са мном, да те спустим у постељу, да и ти осетиш божанску моћ вечности, да се вратиш Творцу као још један његов неуспели експеримент.
(Полако ѓа сјусџи у мрџивачку касеју. Зајџим скида бомбу и са њом седа у друђу касеју)
Ех, мили Пинокио, како је сада у нашој клиници, у вили “Метаморфоза” тихо. Не чује се ни зрикавац, ни топот пацова по греди, чак су и распеване водоводне цеви замукле. Потпуни је мук.
(Трѓне осџџурач на бомби и леђне ѓреко ње шичекујуђи)
Можда је у томе тајна сређног живота. У чистој тишини.

Јака свејџлосџи обасја еџџеријер. Зајџим насџјане џоџџуни мрак.

КРАЈ